



ตกหลุมพราง

วันนี้เขารู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มตาสว่างและร่างกายไม่ได้หนักอึ้งจนต้องตะโกนอยู่ในใจว่า ‘ขอนอนต่ออีกห้านาที’ จากความเหนื่อยล้าและอ่อนเพลียอย่างที่เคยเป็นอยู่ทุกวัน แม้ว่าเมื่อคืนเขาดื่มเหล้าจนเมาและเข้านอนตอนตี 4 แต่ร่างกายที่ควรจะหนักอึ้งกลับกระปรี้กระเปร่าเป็นพิเศษ

เขาใช้มีดโกนโกนหนวดที่ขึ้นเป็นหย่อมๆ บนใบหน้าอย่างขำขัน ขำนาญจนเกิดเสียงดังแกรกๆ ทำไมต้องมีวันแบบนี้ด้วยนะ วันที่รู้สึกตื่นเต้นว่าจะเกิดอะไรขึ้นไม่ว่าจะเป็นในแง่ดี หรือตรงข้ามก็ตาม

วันนี้เป็นวันนัดดูตัวที่เขาเกลียดสุดๆ หลังจากการดูตัวครั้งแรก เขาตั้งใจเอาไว้ว่าหากการดูตัวเกิดขึ้นช้าๆ เรื่อยๆ อย่างน่าเบื่อเช่นนี้ เขาจะเลือกแต่งงานกับผู้หญิงคนที่ 100 ที่มาดูตัวด้วยเสียเลย

เพราะฉะนั้นสาเหตุที่เขาใจเต้นแรงไม่ยอมสงบลงเสียทีก็เพราะว่าวันนี้เป็นการนัดดูตัวครั้งที่ 100 ของเขาอย่างไรล่ะ

ชายหนุ่มเลือกชุดสุขภาพที่ปกติไม่ค่อยได้สวม และหลังจากปาดเจลตกแต่งทรงผม เขาก็มุ่งหน้าไปยังร้านกาแฟด้วยรอยยิ้มของคนอารมณ์ดี

ตึก ตึก

ประตูร้านกาแฟเปิดออกทันทีที่ถึงเวลานัด ชายหนุ่มได้ยินเสียงใครบางคนเดินเข้ามา ถึงจะอยากรู้ว่าคนคนนี้เป็นผู้หญิงที่นัดดูตัวกับเขาในวันนี้หรือไม่ แต่เขาก็ไม่ยอมหันไปดูและเอาแต่ตั้งสมาธิอยู่กับเสียงรองเท้าคัทชู

แค่ได้ยินเสียงรองเท้าคัทชู เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าของรองเท้าคู่นี้เป็นคนแบบไหน

ตึก ตึก ตึก

เสียงสั้นรองเท้ากระทบพื้นค่อยๆ ดังใกล้เข้ามา

“อะแฮ่ม”

เขาได้ยินเสียงกระแอมมาจากกระยะหลายเมตรซึ่งเป็นจุดที่ใครบางคนยืนอยู่ เสียงฝีเท้าที่กระทบพื้นร้านดูคล่องแคล่วเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เจ้าของเสียงเดินนี้ต้องเป็นคนที่เด็ดเดี่ยวต่างจากที่คิดเอาไว้ว่าเป็นคนสงบเสียงย่มเรียบร้อยเป็นแน่

‘หรือว่าวันนี้จะคว้าน้ำเหลวอีกนะ’

ชายหนุ่มปลดกระดุมเม็ดบนสุดที่ได้ค้อออกขณะฟังเสียงเดินที่กำลังใกล้เข้ามาไปด้วย เขานึกถึงแม่ที่ทุบตีหลังของเขาจนเจ็บไปหมดและกำชับอีกว่าหากวันนี้ไม่ได้เรื่องอีก ท่านจะตัดเขาออกจากกองมรดก

อายุ 35 ปีมันถือว่าเยอะตรงไหนกัน แค่นี้ถึงภาพของแม่เมื่อก่อนที่กอดคอเขาแล้วร้องไห้คร่ำครวญขอให้เขาแต่งงาน ชายหนุ่มก็ถอนหายใจออกมาอย่างระอา

“คุณลี้จี้ฮันรีเปล่าคะ”

เสียงใสดังเขาหลุดออกจากภวังค์

‘แค่เสียงก็สุดยอดแล้ว’

“คุณลี้จี้ฮันชีไหม”

ชายหนุ่มหันไปมองเพราะเสียงที่ดังขึ้นอีกครั้งจริงๆ เขาไม่ได้

คาดหวังอะไรมากนัก คิดไว้แค่ว่าจะทำความรู้จักกัน คุณกันสักสอง ชั่วโมงก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับไปเพียงเท่านั้น แต่ทันทีที่ชายหนุ่มหันไป เขาก็ได้พบกับใบหน้าอันแสนคุ้นเคย

‘เฮ้อก’

จีฮันแทบหยุดหายใจก่อนที่จะกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอไป บนโลกนี้มีเปอร์เซ็นต์ที่จะเกิดเรื่องแบบนี้สูงนักหรือไง ที่ผ่านมา เขามักจะเขี่ยหยันและพูดว่าไร้สาระอยู่เสมอเวลาที่เห็นข่าว หรือได้ยิน ผู้คนพูดถึงเรื่องบางเรื่องที่ยากจะเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริง ไม่คิดว่าเรื่องพวกนั้นมันจะมากเกิดขึ้นกับตัวเขาแบบนี้

คนอื่นๆ จะคิดอย่างไรกับความบังเอิญที่น่าตกใจนี้กันนะ ถ้ามันเป็นเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้ พวกเขาก็คงจะหัวเราะเยาะออกมา นั่นละ ทว่าชายหนุ่มกลับได้พบเจอกับเรื่องเช่นนั้นในชีวิตจนได้ จีฮัน ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

“คุณสียอนฮี”

ทันทีที่หญิงสาวได้ยินชื่อของตัวเองก็ฉีกยิ้มกว้าง ก่อนที่จะเดิน ไปนั่งลงที่เก้าอี้ เธอเป็นสาวสวยถึงขนาดที่ใครเห็นก็คงตกหลุมรัก มี ผิวขาวจัดจนเกือบซีด ริมฝีปากเล็กเป็นกระจับและ...

‘อะไรนะ’

จีฮันเกือบจะระเบิดหัวเราะออกมาเพราะภาพที่ไม่น่าเชื่อตรง หน้า หญิงสาวตรงหน้าเขานั่งประสานมือเอาไว้ที่ตักและมองลงต่ำ ใคร เห็นก็คงคิดว่าเธอช่างเป็นหญิงสาวที่สุภาพเรียบร้อยเสียมากๆ เมื่อ สองปีก่อนท่าทางของเธอเคยดูเป็นแบบนี้ก็จริง

ทว่า...

จีฮันยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ

‘จะหลุดอะไรใครอีกล่ะ’

เขาแปลกใจกับท่าทางสุภาพเรียบร้อยของหญิงสาวที่เคยอยู่บน

เดียวกับเขาทั้งคืน คืนนั้นเธอใช้งานความเป็นชายของเขาจนหน้าใจถึงขนาดที่เขาต้องเข้าห้องน้ำลำบากไปสองวันเต็มๆ

“เจอกันอีกแล้วนะครับ”

แววตาของจีอันที่มองไปยังหญิงสาวผู้นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นประกายขึ้นมา นี่คือโอกาสที่สวรรค์มอบให้แก่เขาชัดๆ ชายหนุ่มนี้ก็อยากรู้ว่าหญิงสาวที่จ้องมองเขาอยู่จะตอบมาว่าอย่างไร จีอันหยิบแก้วกาแฟจากโต๊ะขึ้นดื่ม เขาหวังว่าหญิงสาวจะเลิกสวมหน้ากากใส่เขาเสียที

“รู้จักฉันด้วยหรือคะ”

เขาเกือบจะถูกหญิงสาวที่ซ่อนตามองเขาด้วยดวงตากลมไหลลอกเอาเสียแล้ว แต่ไม่มีทางเสียหรือก เพราะเขาไม่ได้ใส่ชื่อเหมือนอย่างตอนนั้นอีกต่อไปแล้ว

ยอนฮีมองจีอันที่กำลังจ้องเธอตั้งแต่หัวจดเท้าจนแทบจะทะลุมองแค่ปราดเดียวก็รู้สึกได้ว่าชายหนุ่มเสียงทุ้มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาเส้นสันกรามชัดเจนอย่างชายชาติเรีแบบเขานั้นมีเสน่ห์เอามากๆ

หญิงสาวตัดสินใจมาที่นี้ในวันนี้ก็เพราะต้องการจะแต่งงาน และเธอก็ไม่ยากฟังเสียงบ่นของป่าที่ชอบสั่งให้มาดูตัวอยู่เรื่อยอีกต่อไปแล้ว แต่เหตุผลสำคัญที่ทำให้เธอยอมมาที่นี้ก็คือพ่อ เพราะหญิงสาวรู้ดีว่าพ่อของเธอต้องพบเจอกับความยากลำบากมามากขนาดไหน ในระหว่างที่เลี้ยงดูเธอมาคนเดียวจนโตหลังจากที่แม่เสียชีวิตไปตั้งแต่นั้นเธอยังเด็กๆ

แม้ไม่ยากจะให้ความสำคัญแก่เรื่องรูปร่างหน้าตาสักเท่าไร แต่ต้องยอมรับว่าชายหนุ่มตรงหน้าก็ไม่ได้แย่อะไร

“จำผมได้ไหมครับ”

ทันทีที่เห็นหญิงสาวเพ่งมองมาด้วยสายตาที่บ่งบอกว่าไม่รู้จักเขาเลยสักนิด และเธอยังหุบยิ้มและส่ายหัว มุมปากของจีอันก็ยกขึ้น

โดยอัตโนมติ

‘เฮอะ!’

เหลือเชื่อจริงๆ

ที่น่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าก็คือภาพของหญิงสาวที่ทำสีหน้าว่าฉันไม่รู้จักคุณจริงๆ พร้อมกับจ้องมองเขาด้วยดวงตากลมโตเป็นประกายราวกับลูกแกะผู้ใสซื่อบริสุทธิ์ ถ้าเธอจำไม่ได้จริงๆ มันก็ไม่ยุติธรรมกับเขาสิ แต่ถ้าเธอกำลังเล่นละครอยู่ละก็ มันคงเป็นการแสดงที่ยอดเยี่ยมถึงขนาดหลอกทุกคนได้

สายตาที่มองมา ท่าทีที่แสดงว่าเป็นคนเรียบร้อยนั้นทำให้ชายหนุ่มระเบิดหัวเราะ เขาไม่มีทางถูกหลอกซ้ำสองแน่นอน

“เดี๋ยวก็ค่อยๆ จำได้เองนั่นแหละครับ”

หญิงสาวจะจำได้รีเปล่านั้น ว่าผู้ชายที่เธอยั่วยวนให้มามีความสุขด้วยกันทั้งคืน ก่อนที่จะเขี่ยทิ้งเมื่อสองปีก่อนกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าของเธอตอนนี้

แต่ถ้าเธอจำไม่ได้จริงๆ ละก็ เขาจะเป็นคนทำให้เธอจำได้เอง ตอนนี้ตามน้ำไปกับละครตบตาของหญิงสาวไปก่อนแล้วค่อยหาวิธีเอาคืนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อนก็ได้

ทันใดนั้นความคิดบางอย่างก็แล่นเข้ามาในหัวของชายหนุ่ม จี๋ฮันรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เราไปดื่มกันแทนที่จะอยู่ในที่นั่นเปื่อยๆ นี่ดีไหมครับ”

เขาหยิบเสื้อแจ็คเก็ตขึ้นมาถือไว้ก่อนที่จะเดินนำ

หญิงสาวมองเขาด้วยแววตาสงสัยก่อนเดินตามหลังเขาไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจสักเท่าไร

...

สองชั่วโมงก่อน

ทันทีที่กลับถึงบ้านหลังจากที่ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน หญิงสาว

ก็ถูกป่าของตัวเองดึงแขนและลากให้เข้าไปอยู่ในห้องอาบน้ำ

‘ยอนฮี รีบอาบน้ำให้เสร็จนะ! ไม่ได้ลืมใช่ไหมว่าวันนี้ต้องไป ดูตัว ถ้าวันนี้แกทำร้ายร่างกายผู้ชายกลับมาอีกละก็ ป่าไม่ยอมแกแล้ว นะ’

ยอนฮีที่ถูกผลักเข้าไปในห้องอาบน้ำเบ้หน้า

ดูตัวอย่างนั้นหรือ

ถ้าพ่อไม่ได้เป็นโรคมะเร็งและอยู่ได้อีกไม่นานละก็ เธอคงไม่ไป ดูตัวอีกเด็ดขาด ถึงไม่ได้เป็นคนหัวสูงขนาดนั้น แต่ผู้ชายที่เคยนัดดูตัว ด้วยต่างดูเป็นพวกเฮงชวยกันทุกคน พ่อเห็นพวกเขาล้มลงและนอน หายใจพะงาบๆ เพียงแค่ถูกเธอชกแค่หมัดเดียวแบบนั้น เธอก็ไม่อยากจะแต่งงานด้วยแล้ว

แต่ถ้าต้องทำเพื่อพ่อละก็...

หลังจากแม่เสียชีวิตไป พ่อก็เลี้ยงดูเธอมาตัวคนเดียวมาจนถึง ทุกวันนี้ด้วยการขายอาหารรถเข็น ถ้าความปรารถนาสูงสุดของพ่อเธอ คือการได้เห็นลูกสาวแต่งงาน เธอยอมทำให้ท่านได้อยู่แล้ว

‘ยังไงความรัก...มันก็ไม่ยั่งยืนตลอดไปหรอก ยังมีคนที่แต่งงาน เพราะเชื่อในความรักอยู่บนโลกใบนี้สักด้วยหรือไง’

ยอนฮีหัวเราะเยาะ

ผู้ชายที่เธอเคยเจอมาต่างก็มีแต่พวกประสาทที่อยากจะได้เธอ จนตัวสั้น ไม่รู้ว่าวันนี้ไอ้บ้าคนไหนจะถูกเธอตอยจนเลือดกบปากกลับบ้านไปอีก

ถึงจะไม่ได้คาดหวังอะไร แต่หญิงสาวก็รู้สึกว่าอุ่นใจเพราะเหลือ เวลาอีกไม่มากแล้ว เธอนึกถึงคำพูดของพ่อที่บอกว่าอยากจะได้เธอ ได้แต่งงานก่อนตาย

ใช่ แต่งงานดีกว่า แค่แต่งงานมันไม่เห็นจะพิเศษตรงไหนเลย

หญิงสาวคิดพลางถอนหายใจออกมา

“ผู้ชายที่พามาร้านเหล้าเก่าๆ ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรก
มันดูไม่น่าหลงไหลเลยใช่ไหมครับ”

จีฮันยิ้มออกมาทันทีที่เห็นหญิงสาวตามเขาเข้ามาในนี้ มีเวลา
ให้คิดหันหลังกลับไปก่อนที่จะเข้ามาในร้าน แต่เธอก็ยังตามเข้ามาโดยที่
ไม่ได้แย่งอะไร ดูจากชุดที่สวมมานัดดูตัวละก็ เธอคงรีบมาไม่ต่างจาก
เขาหรอก

“คะ ก็นิดหน่อย...”

หญิงสาวหน้าแดง ท่าที่เขินอาย เธอยกมือขึ้นทัดปอยผมที่
หลุดลู่ลงมาไว้ที่หลังหู

‘อุบ’

ทันใดนั้น จีฮันก็รีบยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง เขารู้สึกพะอืดพะอม
และกำลังพยายามอย่างมากเพื่อกลืนสิ่งที่ติดขึ้นขึ้นมาอยู่ที่ลำคอกลับ
ลงไป

‘เอาแบบนี้เลยหรือ’

พอเห็นท่าทางเอาผมทัดหูทำที่ว่าเป็นผู้หญิงเรียบร้อยของหญิง
สาว เขาก็รู้สึกเกร็งเกี่ยวขึ้นมาทันที

‘จะแก้งไม่รู้จักกันไปจนถึงเมื่อไหร่ น่าสนุกดีแฮะ งั้นก็ควรตาม
น้ำไปกับเธอรึเปล่า’

“คุณดูเป็นคนเรียบร้อยจังเลย ดื่มเหล้าเป็นรีเปล่าครับ”

ชายหนุ่มคว่ำขวดเหล้าที่เจ้าของร้านนำมาเสิร์ฟ ก่อนจะมองไป
ที่หญิงสาว

ยอนฮีมองดูขวดไซจูนับสิบขวดที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยสีหน้าอึ้งๆ
เธอเบ้หน้า

‘ผู้ชายคนนี้...สั่งเหล้ามาดื่มกับผู้หญิงที่เจอกันเป็นครั้งแรกเยอะ
ขนาดนี้เลยหรือ มีแผนอะไรกันแน่ ’

หญิงสาวคิดในใจพลางจ้องไปที่จีฮัน ทันทีที่สบตากับเขา เธอก็

ยิ้มออกมาอย่างกระอักกระอ่วนและพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ หญิงสาวตั้งใจไว้ว่าต่อให้อีกฝ่ายจะทำอะไร เธอก็จะอดทนให้ได้

‘พอ...ใช่แล้ว นึกถึงหน้าพ่อเอาไว้’

‘ดีมไม่ค่อยเก่งนะคะ ประมาณสองขวดก็ไม่ไหวแล้ว’

หญิงสาวยกมือขึ้นสู้นิ้วเรียวเล็กสองนิ้ว ในตอนนั้นเองเธอก็เห็นสีหน้าตกใจของเขา

‘ແ່แล้ว น่าจะบอกว่าแค่สองแก้ว’

‘ฮ่าๆ สองขวดนี่ถือว่าดีมไม่เก่งหรือน่าที่จ้งเลยนะครับ จ้งเราเริ่มดื่มกันดีกว่า’

จีฮันรินเหล้าลงในแก้วที่อยู่ตรงหน้าหญิงสาว

ยอนฮีเอียงคอคด้วยความรู้สึกแปลกๆ เธอก็ไม่เข้าใจตัวเอง

เหมือนกัน แบบนี้มันถือว่าแปลกมาก ทั้งๆ ที่นั่งชนแก้วกับชายหนุ่มที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกมาตั้งสี่ชั่วโมงแล้ว แต่หญิงสาวกลับไม่รู้สึกเบื่อหรือไม่คิดอยากจะหนีออกไปจากที่นี่เลยสักนิด

ในระหว่างที่นั่งพูดคุยกันอย่างสบายๆ ร่างกายของหญิงสาวก็เริ่มโอนเอน ถ้าเป็นเรื่องดีมละก็ หญิงสาวมั่นใจมาตลอดว่าเธอไม่มีทางแพ้ให้ใครแน่นอน แต่เมื่อยกมือขึ้นแตะแก้มของตัวเองก็รู้สึกได้ถึงไอร้อนผ่าว ตาพร่ามัวถึงขนาดแยกไม่ออกว่าผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้ากำลังยิ้ม หรือกำลังทำสีหน้าขะแยงกันแน่

‘ดีมไปเยอะขนาดไหนเนี่ย’

สายตาของยอนฮีพุ่งเป้าไปที่ขวดเหล้าเปล่า และก็ต้องตาโตด้วยความตกใจ ซวยแล้ว บนโต๊ะมีขวดเหล้าเปล่าเก้าขวดเรียงกันเป็นแถว ถึงจะไม่รู้ว่ามันเข้าไปอยู่ในท้องของใครบ้าง แต่แน่นอนว่าตอนนี้หญิงสาวเมาเสียแล้ว และชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้าก็กำลังนั่งมองเธอด้วยรอยยิ้มที่ดูสบายๆ เหมือนเดิม

“ประมาณนี้สินะ ผมพอจะรู้ปริมาณเหล่าที่คุณดื่มได้แล้วแหละ
คอยอ่อนลงนั้นหรือ หรือว่ากำลังแสดงละครอยู่กันแน่”

จีฮันยกแขนขึ้นกอดอกพลาถมองหญิงสาวที่ร่างกายโอนเอน
เขานึกถึงหญิงสาวผู้เด็ดเดี่ยวที่เจอกันครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน
มา เธอคนนั้นเป็นผู้หญิงที่ค่อแข็งมากเมื่อเทียบกับตัวเขา ในตอนนั้น
หญิงสาวยังดูเป็นปกติทั้งที่ดื่มไปเยอะมากต่างจากเขาที่ยืนไม่อยู่
เหมือนจะล้มลงได้ทุกเมื่อ และตอนนั้นเธอก็พุ่งเข้าหาเขาด้วยความ
ปรารถนาราวกับสัตว์ป่า

ริมฝีปากของเธอครอบครองไปทั่วทุกตารางนิ้วบนร่างกายเขา
ปิดรัศความเป็นชายของเขา
และช่วงชิงความบริสุทธิ์...ของเขาไป

‘ให้ตาย น่าอายชะมัด’

พอนึกถึงเรื่องนั้น ใบหน้าของจีฮันก็บูดบึ้ง

“ให้ช่วยพยุงไหมครับ”

หญิงสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้ ท่าทางไซเซโดยที่ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่า
นั่นคือการแสดง หรือว่าเมาจริงๆ กันแน่

ในที่สุดโอกาสแก้แค้นก็มาถึงแล้ว นี่ต้องเป็นความต้องการ
จากสวรรค์เป็นแน่ที่ทำให้เขาได้มาเจอหญิงสาวที่เขาแค้นเคืองไม่ลืม
เลื่อนมาตลอดสองปีในฐานะคู่หูตัวอีกครั้ง ชายหนุ่มรู้สึกขอบคุณแม่
ของเขาจริงๆ ที่คอยไล่ให้เขามาดูตัวตลอดจนถึงทุกวันนี้

ตลอดสองปีที่ผ่านมา จีฮันเอาแต่คิดเสมอว่าเขาจะได้อย่างไร
ถ้าได้กลับมาเจอหญิงสาวที่ทิ้งและหนีเขาไปอีกครั้ง แต่ตอนนี้พอได้มา
เจอกัน เขาก็รู้สึกเหลือเชื่อเป็นอย่างมาก อาจเป็นเพราะเธอแต่งหน้า
มาสวย หรือไม่ชุดที่เธอสวมก็ช่วยเน้นสัดส่วนดูมีเสน่ห์จึงทำให้เธอ
กลายเป็นหญิงสาวผู้เรียบบร้อยอ่อนหวานอย่างไม่มีใครเทียบ ยังไม่รวม

น้ำเสียงที่ทำให้เธอดูเหมือนหญิงสาวนิ่งเงียบ สงบเสงี่ยมเรียบร้อยอีก

จีฮันส่ายหัวในขณะที่มองหญิงสาวที่หลบตาเขาด้วยสีหน้าแดงก่ำ เสียงสั้นรอกเท้ากระทบพื้นที่ตรงมายังเขาหลังจากประตูร้านกาแฟเปิด ออกเป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดยวบยั่นคง ต่อให้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย เขาก็พอจะเดาได้ว่าหญิงสาวมีนิสัยเช่นไร

‘แบบนี้ใช้ได้ที่ไหน...’

จีฮันมองดูหญิงสาวที่ร่างกายโอนเอนจนต้องให้เขาช่วยพยุง ก่อนที่จะถามออกไปด้วยน้ำเสียงติดจะหงุดหงิด

“ไปต่อกันไหมครับ”

แน่นอนว่าไปต่อที่เขาพูดถึงไม่ใช่การไปร้านเหล้าร้านอื่นต่อแน่นอน

“คะ?”

“ผมภูมิใจที่คุณยอมสินะครับ กำลังคิดว่าอยากจะแต่งงานกับคุณ ยังไงวันนี้ที่ผมมานัดดูตัวเพราะคิดเรื่องแต่งงานอยู่แล้ว โอเคหรือเปล่าครับ ถ้าคุณยอมฮีบิวีสท์ ผมจะหยุดตั้งแต่ตอนนี้เลยครับ แล้วก็จะไม่ติดต่อกันหาคุณเป็นครั้งที่สองอีกแน่นอน”

ใช่แล้ว เขาภูมิใจเธอ เพราะเธอเป็นคนแรกที่ทำให้คนที่อยู่สูงสุดบนห่วงโซ่อาหารอย่างลีจีฮันแทบบ้า และเธอก็เป็นผู้หญิงคนแรกในประสบการณ์ครั้งแรกของเขาด้วย วันนี้เป็นการนัดดูตัวครั้งที่ 100 ของเขาแล้ว ก็คงต้องคิดเรื่องแต่งงานตามที่ตัดสินใจเอาไว้แน่ละ ใช่แล้ว เอาเลย! เขาทำได้

แต่เรื่องที่ติดค้างกันไว้ก็ต้องคิดบัญชีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

‘ถ้าจะหนี ก็ไปซะตั้งแต่ตอนนี้! นี่เป็นโอกาสสุดท้ายแล้วนะ’

พอรู้ว่าหญิงสาวที่เขาเฝ้าตามหามาตลอดสองปีจนแทบบ้าอยู่ตรงหน้าแล้ว ชายหนุ่มก็ยิ้มออกมา ตลอดเวลาที่เขาช่วยพยุงยอมฮีบิวีสท์ หญิงสาวโถมตัวยึดแขนเขาเอาไว้เพราะความเมามาย

ในหัวของยอนฮีว่านายเสียยิ่งกว่าชายหนุ่มอีก
ลึลึฮัน สุดท้ายเขาก็ไม่ต่างไปจากผู้ชายคนอื่น ๆ ยอนฮีด้วย
ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเลยนี่นะ

แต่ถึงอย่างไรเธอก็ต้องแต่งงานกับใครสักคนอยู่แล้ว หญิงสาว
ก็ไม่อยากจะคิดมากอีกต่อไป พ่อของเธอเหลือเวลาอีกไม่มากและ
ผู้ชายคนนี้ก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างไปจากคนอื่น

‘เพราะชื่อลึลึฮันนั่นหรือ’

ยอนฮีพยายามเปิดเปลือกตาที่กำลังจะปิดสนิทขึ้นเหลือบมอง
ลึลึฮัน แขนแกร่งที่เธอจับอยู่ดูเต็มไปด้วยพลังกำลังยิ่งกว่าผู้ชายที่เธอ
เคยพบเจอมา เธอรู้สึกได้ถึงกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่งราวกับมนุษย์เหล็ก

‘เขาทำงานอะไรนะ’

ในระหว่างที่หญิงสาวจมอยู่กับความคิด ทั้งสองคนก็มาหยุดอยู่
ตรงหน้าโมเทลเสียแล้ว ยังนี่ก็เป็นคืนแรกของเราสองคนแท้ ๆ ทำไม
ต้องเป็นโมเทลเก่า ๆ ที่ด้านนอกตกแต่งด้วยไฟประดับดูบ้านนอกแบบ
นี้...ยอนฮีถอนหายใจ

“ถ้าจะปฏิเสธก็ปฏิเสธมาตอนนี้เลยนะครับ ผมไม่ได้จะพาคุณ
เข้าไปในนั้นเพื่อคุณเล่นเฉย ๆ นะ ตั้งใจไว้ว่าจะรับผิดชอบเรื่องทุกอย่าง
ที่จะเกิดขึ้นที่นี่นะครับ ว่าไง คุณตกลงหรือเปล่า”

ลึลึฮันมองหญิงสาวก่อนที่จะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ถึงจะอยากแก้
แค้นจนหน้ามืดขนาดไหน เขาก็ไม่อยากบังคับผู้หญิงที่กำลังเมาอยู่ดี
แต่การมาพบเจอกันแบบนี้มันถือว่าเป็นโอกาสที่สวรรค์มอบให้
เขาอยากจะแก้แค้นเธอเรื่องวันนั้นและมันจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหญิง
สาวตอบตกลงและเข้าไปข้างในนั้นด้วยกัน

“ดีค่ะ แต่งงาน...เอาแบบนี้แหละค่ะ”

ยอนฮีพูดออกมาอย่างแผ่วเบา จนฟังได้ยากว่าเธอกำลังพิมพ์
อะไรอยู่ ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้ยินคำว่าแต่งงานจากปากเธอได้อย่าง

ชัดเจน

‘จำกันไม่ได้ แต่ดันพูดเรื่องแต่งงานที่โมเดลกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันเนี่ยนะ...’

ตอนที่เขาเจอกับหญิงสาวเป็นครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน จู่ๆ ยอนฮีก็พาเขามาที่โรงแรม หญิงสาวผลัดเขาเข้ามาในห้องและหลังจากนั้นก็...

‘ใช้เวลาในคำคืนอันแสนเร่าร้อนไปด้วยกัน’

จีฮันแค้นหัวเราะ

เขาไม่สนหรอกว่าที่ผ่านมาหญิงสาวใช้ชีวิตอย่างไรบ้าง ตอนนั้นคิดแค่ว่าเธอต้องชดใช้ที่ตอนนั้นทำให้เขาเสียหน้าก็เท่านั้น

ทันทีที่พยางค์กายอันอ่อนเปลี้ยของยอนฮีเข้ามาในห้องอย่างยากลำบาก ชายหนุ่มก็รีบต้อนหญิงสาวไปจนชิดผนังอย่างดิบเถื่อน

“ตะ...เดี่ยวก่อนคะ ฉันทาย” ยอนฮีดันร่างกายที่เข้ามาแนบชิดกับตัวเธอออก

‘อายจังหรือ ตลกชะมัด’

ภาพของหญิงสาวที่เจ้าเล่ห์เหมือนสุนัขจิ้งจอกยังชัดเจนอยู่ในหัวของเขา ตอนนั้นเธอไล่ต้อนเขาจนจนมุมและตะปัดะบันใช้งานส่วนความเป็นชายของเขาอย่างหนักหน่วงจนต้องร้องขอให้หยุด เพราะเกินขีดจำกัดของเขาแล้ว ทว่าตอนนี้หญิงสาวคนเดียวกลับส่งสายตาขอร้องด้วยสีหน้าใสซื่อ ภาพที่เห็นทำให้จีฮันหัวเราะออกมาอย่างเหลือเชื่อ

“จำไม่ได้หรือ ว่าวันนั้นคุณไล่ต้อนผมจนจนมุมแบบนี้”

หลังจากโยนเสื้อที่ถอดออกทิ้ง มือข้างหนึ่งของจีฮันก็สอดเข้าไปใต้กระโปรงของหญิงสาว ทันทีที่ส่วนอ่อนไหวเปียกชื้นเพราะนิ้วของเขา ชายหนุ่มก็ถอดกางเกงชั้นในของหญิงสาวและถอดกางเกงของตัวเองลง

“ผมขอไม่ยอมแรงนะครับ ถ้าถามว่าจะทำแรงขนาดไหนละก็...”
ชายหนุ่มมองความเป็นชายที่แข็งแกร่งและผองาดขึ้นมา ก่อนที่จะจับมันเอาไว้

“เดี๋ยวก่อน ตอนนี้...อีก!”

ถึงหญิงสาวจะทำสีหน้าตื่นตกใจ แต่เขาก็หยุดไม่ได้แล้ว จีฮันจับส่วนแข็งของตัวเองดันเข้าไปในช่องทางเล็กแคบของหญิงสาว

‘อา...’

ร่างกายของเขาสั่นสะท้านและริมฝีปากก็เปิดออกโดยอัตโนมัติ ชายหนุ่มรู้สึกดีและเสียวซ่าไปทั้งกาย ทันทีที่ตัวตนของเขาแข็งตัวขึ้นราวกับจะระเบิดหลังจากแหวกช่องทางรัดแน่นเข้าไป ผงังภายในก็ตอตรัดกลืนกินส่วนนั้นของเขาจนแน่น

“แฮก...”

รู้สึกเหมือนจะเป็นบ้าเลยแฮะ ความเป็นชายของเขาเคยแข็งตัวเพราะแรงอารมณ์กับใครบางคนอย่างไร้เงื่อนไขเช่นนี้หรือเปล่านะ ร่างกายของจีฮันสั่นสะท้านจากสัมผัสร้อนรุ่มที่บีบรัดเขาแน่นราวกับไม่ต้องการให้เขาถอนตัวออกไป

มันเหมือนกับตอนที่มืออะไรกับหญิงสาวเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นเขารู้สึกหฤหรรษ์เป็นอย่างมากจนไม่เคยลืมความทรงจำในช่วงเวลานั้นได้ลงเลย

“อีก”

จีฮันยกขาเรียวข้างหนึ่งของหญิงสาวขึ้นมาก่อนที่จะพยายามฝังตัวเข้าไปในกายของเธอลึกขึ้นกว่าเดิม จนหญิงสาวที่กำลังกัดริมฝีปากแน่นหลุดเสียงครางออกมา ชายหนุ่มดันส่วนแข็งซึ่งเข้าไปจนสุด ชนอ่อนตรงส่วนเร้นลับของเขาเสียดสีกับเนื้อสีแดงก่ำ

“แรงไปหรือครับ อ่า ไม่ขนาดนั้นสักหน่อย”

สายตาปริ้อปรอยของหญิงสาวที่กำลังมองเขาไปพร้อมกับ

ลมหายใจถี่กระชั้นมันเซ็งซีเอาเสียมากๆ

“เฮ้! ตอนนี่เรามาเริ่มคุยกันดีไหมครับ”

“คะ...คุยกันทั้งอย่างนี้นะหรือคะ”

หญิงสาวเอ่ยถามจีฮันที่เอาแต่มองเธอโดยไม่ยอมขยับสะโพก ทั้งที่สอดใส่ท่อนเนื้อเคียดซึ่งเข้ามาในตัวเธอแล้ว

“ไม่ดีหรือครับ ผมว่าทำนี่มันก็ดีอยู่นะครับ”

ทันทีที่ชายหนุ่มขยับสะโพก ขาเรียวของหญิงสาวก็ยกขึ้นโดยอัตโนมัติ ยอนฮีชันตามองจีฮันคล้ายกำลังตกใจกับพลังกำลังอันแข็งแกร่งของท่อนเนื้อที่ฝังอยู่ในร่างกายตัวเอง

“เจ็บหรือครับ”

“ปะ...เปล่าค่ะ” หญิงสาวตอบพลางหรีตาข้างหนึ่ง

‘แบบนี้จำได้รึยังล่ะ วันนั้นเมื่อสองปีก่อนคุณกระโจนเข้าหาผมแบบนี้ แล้วทำอะไรกับผมไปบ้าง’

พอร่างกายของเขาฝังลึกในตัวเธอเช่นนี้ เธอก็คงไม่มีทางหนีไปจากเขาได้เหมือนกับตอนนั้นอีกแล้ว

“อีก!”

ทันทีที่ชายหนุ่มสวนสะโพกเข้าไปอย่างหนักหน่วงอีกครั้ง หญิงสาวก็ทนไม่ไหว สะดุ้งเฮือกกอดเขาไว้ และแขนเล็กนั้นก็เริ่มสั่นสะท้าน

‘ลองลิ้มรสมันดูสิ ตอนนี่รู้หรือยัง...ว่าวันนั้นผมรู้สึกแยแค่ไหน’

จีฮันเก็บกลิ่นคำที่จะพูดลงคออย่างยากลำบาก ก่อนที่จะเริ่มขยับสะโพกเข้าออกในขณะที่ร่างของยอนฮีถูกดันติดผนัง

“อีก อ๊ะ...เร็วไป ซ้ำๆ หน่อย ใ้บบ้า!”

เมื่อได้ยินคำด่า ชายหนุ่มทำเพียงยิ้มออกมาแทนที่จะอารมณ์เสีย

‘ในที่สุดก็เผยธาตุแท้ออกมาแล้วสินะ’

“หน้าตาสะสวยขนาดนี้ แต่พูดไม่เพราะเลยนะครับ”

เขามองใบหน้าบิดเบี้ยวของหญิงสาวพลางกระแทกเอวเข้าไป
อย่างหนักหน่วงอีกครั้งจนได้ยินเสียงร้องครางของเธอ

‘เป็นไง เดี่ยวจะทรมาณกว่านี้อีกนะ เพราะผมยังทำได้ไม่เต็มที่
เลย’ ชายหนุ่มพยายามกลั้นหัวเราะพลางขยับสะโพกต่อจนค่อยๆ เริ่ม
เสียวซ่ามากขึ้น “ยังจำผมไม่ได้หรือครับ”

ทันทีที่ได้ยินคำถามจากจีฮัน หญิงสาวก็ส่ายหัว

“ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไร... แยกๆ ได้โปรด ช่วย...” หญิง
สาวทนไม่ไหว ยกมือทั้งสองข้างยันไหล่แกร่งก่อนที่จะพึงศีรชะลงมา
แนบอกแกร่ง

‘จะแก้งจำไม่ได้ไปจนถึงนาทีสุดท้ายเลยรีง’

ตอนนั้นเขาเริ่มรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมเสียแล้ว ใช้ช่วงเวลาในคืน
อันแสนเร่าร้อนด้วยกันไปซะขนาดนั้น แต่เธอกลับลืมกันได้ลงคอเนี่ย
นะ น่าโมโหจริงๆ

เขาใช้สองมือจับเอวคอดเล็กของหญิงสาว ความอ่อนน้อมที่
สัมผัสได้ทำให้ความเป็นชายที่กำลังทำหน้าที่ของมันพองตัวยิ่งขึ้นกว่า
เดิม

“อีก”

แรงเสียดสีของท่อนเนื้ออันแข็งซึ่งภายในผนังนุ่มทำให้ร่างกาย
ท่อนล่างซาไปหมด จีฮันสะกดกลิ่นอารมณ์ของตัวเองไม่ได้อีกต่อไป
แล้ว เขายับสะโพกแรงขึ้นและแทรกสอดตัวตนเข้าไปอย่างรวดเร็ว

“อีก อ้อ! ฮะ”

ยอนฮียับหนีไปไหนไม่ได้เพราะมือแกร่งจับยึดเอวเธอเอาไว้
แน่น เธอส่ายหัวเพื่อขอความเห็นใจ ร่างกายสิ้นสะท้าน และนี่เป็นครั้ง
แรกที่เธอรู้สึกได้ถึงขนาดนี้ ถึงเธอจะมีพลังกำลังที่แข็งแกร่งกว่าผู้หญิง
คนอื่นๆ แค่นั้น แต่ท่าขนาดนี้ถือว่าหนักหน่วงเกินไปมาก

เธอรับได้กับขนาดของเขา แต่ก็รู้สึกว่สิ่งที่ยับอยู่ภายในตัวมัน

ใหญ่โตราวๆ ท่อนแขน ยิ่งไปกว่านั้นนี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีอะไรกับใคร ด้วยท่าที่ถูกต้องให้หลังชิดกับผนังและขาข้างหนึ่งยกขึ้นเช่นนี้ ส่วนแข็งขึงของชายหนุ่มขยับเข้าออกช่องทางอันเบลอเยบเล้าของเธอไม่หยุดหย่อน

“อีก”

หญิงสาวบีบเกร็งรัดช่องทางเพราะด้านทานแรงที่กระทบกระทั่งกับร่างของเธอจนลึกสุดไม่ไหว ทันใดนั้นเองร่างกายของจีฮันก็กระตุกถี่ ความเป็นชายของเขาร้อนรุ่มและปวดร้าวกับจะระเบิดจนเปลือยตรงออกมา ตัวตอนที่ถูกฝังอยู่ในผนังลึกร้อนรุ่มจนทำอะไรไม่ถูก กระตุกถี่อย่างน่าสงสาร ขาแกร่งของเขาสั่นเทา

“น้อยๆ หน่อยสิครับ รัดของผมจนเหมือนมันจะขาดแล้วนะ”

จีฮันหยุดขยับสะโพกในทันที ก่อนที่จะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ตอนนั้นก็เหมือนกัน พวกเขาสองคนเคยทำรักกันอย่างบ้าคลั่ง ผลัดกันนำผลัดกันตาม ครอบครอง กลืนกินกันและกันอย่างไม่ยอมแพ้

ทว่า...พอตื่นขึ้นมาเธอก็หายตัวไปเสียแล้ว หญิงสาวหนีไปโดยไม่แม้แต่ทั้งช่องทางติดต่อหรือร่องรอยใดๆ ให้เขาตามหาได้เลย

“ขนาดนี้แล้วยังจะบอกว่าจำไม่ได้อีกหรือ ผมกำลังบอกคุณอยู่นี่ไง ว่าคุณคือคนเดียวกับผู้หญิงคนนั้น”

จีฮันสะกดกลืนความรู้สึกเสียวซ่าที่ลามไปทั่วทั้งร่างกาย ก่อนที่จะขยับสะโพกอย่างหนักหน่วงอีกครั้ง

“อีก! อ้อ”

ยอนฮีส่ายหน้า ในหัวนึกถึงแต่ส่วนกลางลำตัวของชายหนุ่มที่ขยับเข้าออกในร่างกายของเธออย่างถี่รัว เธอต้องอดทนกับความเสียวซ่ากันไปพร้อมกับปล่อยร่างกายให้ขยับตามจังหวะของเขา

“อีก หยุด อี๊!”

ชายหนุ่มขยับสะโพกแรงขึ้น

ทุกครั้งที่ขาของเธออ่อนแรงลง เธอก็ต้องตกใจกับแก่นกลางลำตัวที่กระแทกเข้ามาอย่างหนักหน่วงราวกับสังกหลายๆ ว่าให้เธอดันตัวขึ้นยืนเหมือนเดิม

“อีก อี๊!”

ยอนฮีโอบกอดจีฮันไว้เพราะทนกับจังหวะที่กระแทกกระทั้นเข้ามาในร่างกายไม่ไหวแล้ว ความร้อนรุ่มแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง ความเป็นชายของจีฮันก็เริ่มพองตัวขึ้นอีกราวกับไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ในระหว่างที่ชายหนุ่มฝังความเป็นชายอันแสนร้อนรุ่มจนปวดตื้อเข้าไปในร่างกายของหญิงสาวจนสุดและลึกล้ำ แขนเรียวยาวที่คล้องคอเขาอยู่ก็เริ่มเกร็ง ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่กำลังหอบหายใจ พลันความรู้สึกภายในใจที่อยากเอาชนะก็จางหายไป จีฮันเลือกที่จะซื้อสัตย์ต่อความรู้สึกในขณะที่ยกอดหญิงสาวไว้แน่น

ยอนฮีก็ถ่มฝูปากของตนเองเพื่อกลั่นเสียงคราง เมื่อเขาแหวกกระดุมเสื้อของเธอก่อนที่จะดึงชุดชั้นในลงมาและก้มลงขบกัดหน้าอกอวบอุ่ม หญิงสาวก็ไม่ได้รู้สึกเกี่ยวกับการกระทำนั้น ความกระสันซ่านเริ่มแผ่ไปทั่วทั้งร่างกายจากการกระตุ้นอันแสนดิบเถื่อนของเขา จนทั่วทั้งตัวเธอชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“แฮกๆ ดี”

หญิงสาวเบิกตาตกใจกับคำที่ตัวเองเปล่งออกมาโดยไม่รู้ตัว

‘ดึ๊งหรือ เป็นแบบนี้ไปได้ยังไง’

หญิงสาวจ้องมองจีฮันที่ขยับตัวเข้าออกโดยไม่ปล่อยให้เธอได้พักหายใจเลยสักนิด ทว่าดวงตาของเขาก็ปริ้อปรอยพอยๆ กับเธอ

เธอรู้สึกถึงแรงบีบจากมือของชายหนุ่มที่จับเอวของเธอไว้ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ยอมให้เขาหยุดแม้ว่าแรงกระทั้นเข้าออกจะดูหยาบ

โลนก็ตาม

ความททหรรษั้แม่ซ่านซึ้นมาอีกครั้ ถึงเธออยากจะเรียกชายหนุ่มว่าไอ้บ้า แต่ก็ไม่ได้รู้สึกแย้ในตอนทึ่ร่างกายของเธอแนบชิดอยู่กับเขาซ่นนี้

‘นี่เราเป็นแบบนี้ไปได้ย้งไงเนี่ย’

“อีก”

หน้าผากของเธอซุ่มไปด้วยเม็ดเหงื่อจากการรับมือกับจ้งหระที่ซยับซ้าออกไม่หยุดพัก หญิงสาวร้องครวญครางออกมาด้วยความรู้สึกเสียวซ่าน เพราะส่วนแข็งซึ่ซึ่ซยับซ้าออกแทรกฝ้งลึกซ้ามาในร่างกายของเธอจนถึงจุดสุดยอด

จีฮันโอบกอดหญิงสาวทึ่มีท่าทีเหนื่ออ่อนด้วยสองแขนของเขา

“ผมย้งไม่เสริ้จนะ ทนอีกหน่อยสิ”

จีฮันโอบหญิงสาวไว้ในอ้อมกอดก่อนทึ่จะค่อยๆ ใ้มือไปตามแผ่นหลังเหนื่ออย่างนุ่มนวล แก่นกลางลำตัวทึ่ร้อนรุ่มของเขาทำหน้าที่อย่างหนักหน่วงเพื่อมุ่งไปสู่จุดสุดยอดด้วยซ่นกัน

จีฮันพลิกตัวก่อนทึ่จะลืมตาซึ้นแล้วคลี่ย้ม

ถึงเมื่อคึ้นจะผ่านการมีเซ็กส์อย่างหนักหน่วง แต่ร่างกายของเขากลับกระปรี้กระเปร่ากว่าปกติ เขาไม่ได้นอนหลับสนิทแบบนี้มานานแล้ว

ถึงมันจะเป็นการแก้แค้น แต่เมื่อคึ้นเขาและเธอก็ซ้ากันได้ตีจรัซๆ ท้งแรงตอดรัดจนเขาแทบละลายรวมถึงผิวกายอันอ่อนนุ่มนูนอีก

ใช่แล้ว ถ้าต้องแต่งงานจรัซๆ เขาก็อยากจะทำางานกับเธอ จีฮันหันไปมองหญิงสาวทึ่ควรจะนอนหลับอยู่ซ้าๆ ด้วยความเหนื่ออ่อนเขาอยากรู้จรัซๆ ว่าหากคึ้นซึ้นมาแล้ว หญิงสาวจะทำางานอย่างไร

ทว่า...

“เฮ้อ”

เธอหายตัวไปอีกแล้ว

หญิงสาวหายตัวไปอีกครั้งเหมือนเมื่อสองปีก่อน

“หนีได้ก็หนีไป”

แต่ตอนนี้มันไม่เหมือนกับตอนนั้นแล้ว เขารู้ทั้งชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของหญิงสาวเนื่องจากทั้งสองคนเป็นคู่กันดูตัวกัน แค่พยายามอีกนิดก็คงหาเธอเจอได้ไม่ยาก ถึงอย่างนั้นเขาก็อดโกรธหญิงสาวที่หนีเขาไม่ได้อยู่ดี

เขาลุกขึ้นมาจากเตียงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ ก่อนที่สายตาจะไปพบเข้ากับกระดาษโน้ตเล็กๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

“ยังไงก็ยังมีจิตสำนึกอยู่บ้างสินะ ครั้งนี้ถึงได้ทิ้งกระดาษโน้ตไว้ให้”

ทว่าจีฮันกลับสลดคำหยาบออกมาทันทีที่คลี่กระดาษโน้ตพับครึ่งออกมาอ่าน เขาขยำกระดาษโน้ตที่มีข้อความพวกนั้น แล้วโยนมันทิ้งถึงขยะทันที

วันนี้เป็นวันที่ลมพัดแรงเป็นพิเศษ ลู่ๆ ชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ขมุกขมัวจนรู้สึกอ้างว้าง

“หิมะจะตกหรือ”

วู้ว~

ลมหนาวระลอกหนึ่งพัดผ่านตัวของจีฮันจนเสื้อของเขาปลิวไสว ถ้าอยากจะประเมินความพึงพอใจหลังใช้บริการจากเขาก็ควรทำตัวให้มันน่ารักหน่อยสิ ไม่ใช่มาแอบนัดพบกันอย่างลับๆ ที่หลังแบบนี้ ในกระดาษโน้ตที่ทิ้งไว้ให้ก็ระบุเพียงแค่วัน เวลา และสถานที่เพียงเท่านั้น แถมนสถานที่ยัง...

“โรงงานร้าง อะไรเนี่ย”

เขาไม่เคยรู้ว่าคนอื่นเขาไปเดทกันอย่างไร แต่การพบกันในครั้งที่สามระหว่างเขากับยอนฮีกลับเกิดขึ้นในโรงงานร้างที่ถูกเพลิงไหม้จนดูไม่ออกว่าสภาพเดิมของมันเป็นเช่นไร

จีฮันหันมามองรถยนต์คันหนึ่งที่เคลื่อนมาจอดที่ทางเข้าของโรงงาน เมื่อประตูรถเปิดออกเขาก็เห็นยอนฮีที่กำลังเดินเข้ามาหาเขา

หญิงสาวอยู่ในชุดกางเกงหนังสีดำ สวมเสื้อแจ็กเก็ตตัวยาวและปล่อยผมพลั่วไว้สว ถึงจะไม่อยากยอมรับสักเท่าไร แต่หญิงสาวที่กำลังเดินเข้ามานั้นถือว่าเป็นผู้หญิงที่สวยมากจริงๆ

“มาแล้วหรือคะ”

“กำลังถ่ายหนังอยู่หรือครับ”

หญิงสาวหยุดยืนอยู่ห่างจากเขาในระยะหนึ่งเมตร

ยอนฮีจ้องมองจีฮันที่กำลังยืนฟังผนังด้านหนึ่งมองเธอ ชายหนุ่มอยู่ในเสื้อโค้ตตัวยาวและท่าทางของเขาก็ดูต่างจากเมื่อวานมาก

เธอไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะมาที่นี่หลังจากเห็นข้อความในกระดาษโน้ตที่เธอทิ้งเอาไว้ให้ แต่แค่อยากจะลองทดสอบโชคชะตา ระหว่างเธอกับเขาเพียงเท่านั้น หญิงสาวคิดว่าหากมีวาสนาต่อกันจริงๆ เขาก็ต้องมาตามทีเธอนัดแน่นอน เธอค่อยๆ เดินเข้าใกล้เขา ไหนๆ ก็ได้มาเจอกันอีกครั้งแล้ว หญิงสาวก็อยากจะทำอะไรบางอย่างอยู่เหมือนกัน

“จำเรื่องเมื่อวานได้รีเปล่าคะ” หญิงสาวเอ่ยถามในขณะที่เดินตรงไปหาเขา

“แน่นอนสิ คุณดื่มเหล้าไปซะเยอะเลยนี่ ส่วนผมไม่ได้เมาเลยสักนิด คงไม่ได้นัดผมมาเพราะจะถามเรื่องนี้หรือไม่ใช่ไหม”

“...”

“เจียบทำไมล่ะ หรือว่าอยากจะให้ผมรุนแรงกับคุณเหมือนแบบเมื่อวานอีก ดูเหมือนคุณจะยังจำได้แม่นเลยนี่ เอาไหมล่ะ”

จีฮันแย้มหยันพลางเดินเข้าไปหาเธอ ความประทับใจแรก
ระหว่างเขากับเธอพังไม่เป็นท่า

“นั่นจำที่คุณพูดเอาไว้เมื่อวานได้รีเปล่าคะ”

“ที่ผมพูดนะหรือ”

“เรื่อง...แต่งงานนะคะ”

หญิงสาวพูดในสิ่งที่เขาคาดไม่ถึงออกมา เขาไม่คิดไม่ฝันว่าจะ
ได้ยินจากปากของเธอ จีฮันไม่เข้าใจเลยว่าสิ่งที่เธอพูดออกมามัน
หมายความว่าอย่างไร

หรือว่า

“คุณอยากจะแต่งงานกับผมหรือ”

หญิงสาวที่หายตัวไปทันทีที่มีอะไรกันเพียงชั่วข้ามคืนบอกว่า
อยากจะแต่งงานกับเขาเนี่ยนะ ถึงไม่อยากจะเชื่อ แต่เขาก็ไม่มีเหตุผล
ที่จะปฏิเสธ ถึงอย่างไรเขาก็อยากจะรับผิดชอบกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
อยู่แล้ว แต่เขาก็ไม่อยากทำตามที่หญิงสาวร้องขออย่างดี ๆ อยู่ดี

จีฮันตรงไปหาหญิงสาว เขายื่นมือออกไปคว้าเธอเล็กเข้าหา
ตัวอย่างรวดเร็ว “ฉันจูบปรับความเข้าใจกับผมก่อนเป็นไง”

ในตอนที่จีฮันค่อย ๆ ก้มลงมองหญิงสาวที่เขาคว้าเธอเข้ามา
กอดแนบกาย

“อีก!”

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวผล็วร่างของชายหนุ่มออกก่อนที่จะถึบ
ต้นขาของเขาอย่างสุดแรง ถึงจะรู้สึกเจ็บกับการจูโจมในครั้งแรก แต่
ในครั้งต่อไป เขาก็หลบการประทุษร้ายจากหญิงสาวได้อย่างง่ายดาย
แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังต้องคิดหนักอยู่ดีว่าจะหยุดการจูโจมจากหญิง
สาวอย่างไรดี

“ตอนนี้...”

จีฮันใช้มือข้างเดียวหยุดกำปั้นของหญิงสาวที่พยายามขัดเข้า

มา

“หญิงชายนัดเจอกันเพื่อมาทำแบบนี้เนี่ยนะ...”

ยังไม่ทันขาดคำ ท่อนขาเรียวของหญิงสาวก็ลอยเข้ามา

“ให้ตายเถอะ นี่มันบ้าชัดๆ!”

เขาและเธอตะเลาะกันด้วยสภาพที่ต่างฝ่ายต่างตั้งทิ้งและรัดคอ
กัน ยอนฮีถือกมมือของจีฮันอย่างรวดเร็วก่อนที่จะตะปบไปยังชายหนุ่ม

“แสบๆ”

เสียงหอบหายใจของทั้งสองคนดังขึ้น หนุ่มสาวที่ต่างก็ตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อจากศึกหนักที่ไม่ใช่เช็กซ์หยุดการกระทำพวกนั้น ก่อนที่จะยืนเฉยๆ และจ้องกันและกัน

“จนกว่าจะได้แต่งงานกัน อย่าคิดมาแต่ต้องตัวฉันโดยเด็ดขาดนะคะ!”

หญิงสาวออกปากสั่ง

“ก็ได้ ฉันแต่งงานกันเลยดีไหม เอาสิ เอาเลย มาแต่งงานกัน แค่นี้ใช่ไหม”

จีฮันคิดว่าเธอของหญิงสาวเข้ามาอย่างรวดเร็วก่อนที่จะกดริมฝีปากไปที่ริมฝีปากของเธอ จีฮันเป็นผู้เริ่มก่อน เขาดูดีดั่งริมฝีปากของหญิงสาวอย่างตะกรุมตะกรามพลางรัดเอวหญิงสาวแน่นเพื่อไม่ให้หญิงสาวหนีไปได้ ก่อนที่จะโถมตัวเข้าหาเธอ เพราะแบบนั้นหญิงสาวจึงเซไปด้านหลัง ในตอนที่ยอนฮีเผลอเผยอปาก จีฮันก็ไม่รอช้าแทรกลิ้นร้อนเข้าไป

“อ้อ!”

ทันใดนั้นเสียงร้องของจีฮันก็ดังขึ้น “ฉันบอกไปแล้วนี่คะว่าจนกว่าจะได้แต่งงานกัน คุณห้ามแต่ต้องตัวฉัน”

“เดี๋ยวนะ เมื่อกี้คุณกัดผมหรือ”

ใช่แล้ว ริมฝีปากและลิ้นของเขามีเลือดไหลออกมาจากการที่ถูก

ยอนฮี้กัด หญิงสาวนำกระดาษที่เธอกำเอาไว้ยัดใส่กระเป๋าเสื้อของเธอ
“ไว้เจอกันวันแต่งงานนะคะ” ยอนฮี้พูดแปลกๆ ก่อนจะหนีไป
อีกครั้ง

จีฮันยืนมองแผ่นหลังของหญิงสาวที่กำลังเดินออกไป ก่อนที่จะ
รีบสอดมือลงไปใ้กระเป๋าเสื้อ ในนั้นมีกระดาษที่พับครึ่งอยู่ ทันทีที่
เห็นกระดาษแผ่นนั้นจีฮันก็เริ่มนึกถึงเรื่องเมื่อคืนจวนคิ้วของเขาขมวด
เข้าหากัน

วันก่อนเจ้าของโมเตลมองมาที่เขาอย่างสมเพชที่เห็นเขาออกมา
จากที่นั่นคนเดียวทุกๆ ที่ตอนเข้าไปเขาเข้าไปพร้อมกับหญิงสาวคน
หนึ่ง เขายังจำความรู้สึกโมโหและเสียหน้าได้ดี ซึ่งมีสาเหตุมาจากหญิง
สาวที่หนีไปและทิ้งไว้เพียงแค่กระดาษโน้ตเขียนบอกวัน เวลาและ
สถานที่นัดพบครั้งต่อไปเท่านั้น ทว่าวันนี้เขากลับได้กระดาษโน้ตจาก
หญิงสาวอีกครั้ง

เธอเป็นผู้หญิงที่ประหลาด เป็นผู้หญิงที่อดทนต่อพลังกำลังของ
เขาได้อย่างน่าทึ่ง หมัดที่หญิงสาวชดมารวมถึงท่วงท่าการเคลื่อนไหว
ของเธอดูรวดเร็ว แม่นยำ และพลิ้วไหว ถึงขนาดที่ว่าหากประมาทไป
นิดเดียวก็อาจจะถูกเธอเล่นงานได้ง่ายๆ

‘คนอย่างลี้จีฮันเนี่ยนะ ที่จะเสียทำให้ผู้หญิง’

แค่คิดเขาก็ระเบิดหัวเราะออกมาแล้ว “โห้ย!”

เพราะแม้แต่หัวเราะ ชายหนุ่มจึงรู้สึกเจ็บริมฝีปากขึ้นมา เธอคง
กัดเขาแรงมากถึงขนาดที่เลือดยังไม่หยุดไหล

“จะทำอะไรของยัยนั่น” จีฮันคลี่กระดาษออกดู

‘เจอกันที่เวดดิ้งฮอลล์ซอมิน เซาร์หน้า บ่ายสองโมง’

หญิงสาวเขียนใส่กระดาษมาแบบนี้

ให้ตาย เหลือเชื่อจริงๆ

ผู้หญิงที่แสนน่ารักเมื่อคืนนี้กลายเป็นคนเย็นชาราวกับน้ำแข็ง หลังจากที่ได้ขึ้นมาได้ขนาดนี้เชียวหรือ ชายหนุ่มไม่รู้ว่าเปรียบเทียบเปรยความ เป็นเธอกับคำไหนอีกแล้ว

ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ เขาคงไม่โอบกอดเธอเอาไว้หลังจากที่มี เช็ทหรือก พอนึกถึงตัวเองที่ก้มลงใช้ปากให้เธอถึงสองครั้งอย่าง ไรค์ศักดิ์ศรีแบบนั้นแล้ว ชายหนุ่มก็เก็บกั้นความโมโหเอาไว้ไม่อยู่ หญิง สาวที่แก่งทำเป็นไม่สนใจเขาและหลอกให้เขาติดกับแบบนี้มัน มันไม่ต่างจากสุนัขจิ้งจอกที่แสนเจ้าเล่ห์เลย

“อารมณ์เสียซะมิด การแต่งงานมันเป็นเรื่องเล่นๆ เอะ”

ถึงอย่างนั้นพอได้เห็นกระดาษโน้ตที่เขียนบอกไว้ว่าจะยอม แต่งงานกับเขา จี๊ฮันก็รู้สึกเบาใจ เพราะคิดว่าหญิงสาวก็คงไม่ได้รู้สึก แยกกับเรื่องเมื่อคืน

Rrrr Rrrr

ทันทีที่ชายหนุ่มเปิดประตูรถยนต์ โทรศัพท์มือถือของเขาก็ส่ง เสียงดังขึ้น

“เฮ้อ ให้ตายเถอะ”

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา จ้องมองมันอยู่พักหนึ่ง มันเป็น สายจากแม่ของเขาเอง ถึงเขาจะพอเดาออกอยู่แล้วว่าท่านโทร. มา เพราะอะไร แต่ก็คงหลีกเลี่ยงต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เขาต้องเผชิญหน้ากับ ความจริงสักที

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนที่จะกดปุ่มรับสาย ถ้าถึงขนาดโทร. มาหากันตั้งแต่เช้าแบบนี้ เขาก็พอจะเดาเหตุผลได้อยู่แล้ว

“สี่จ๊ฮัน! ทำไมถึงไม่ยอมรับโทรศัพท์ เมื่อวานไปดูตัวแล้วหายหัว ไปไหน แม่ไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืนเพราะมัวแต่รอแกอยู่เลยนะ รู้ ไหม หรือว่าออกไปตีเมเหล้าที่ไหนมาแล้วก็กลับมาบอกกันว่าไม่คิดจะ

แต่งงานเหมือนครั้งนั้นอีก แม่บอกไปแล้วนี่ ว่าผู้หญิงที่เจอครั้งนี้ดูโอเค ให้รีบคว้าเอาไว้ ขึ้นครั้งนี้แกยังไม่ยอมแต่งงานอีกละก็...!”

แม่เขารัวคำพูดออกมาอย่างกับปืนกล เขาคิดไว้แล้วว่าแม่ต้องมีท่าทีแบบนี้ เสียงตะโกนอันน่าหวาดหวั่นของแม่ดังลั่นออกมาจากลำโพงโทรทัศน์

เฮ้อ

ชายหนุ่มถอนหายใจ เขานำโทรทัศน์เข้ามาใกล้หูก่อนที่จะนำมันออกห่างไป จนกระทั่งเสียงป่นแว๊ดๆ เบาๆ เขาจึงนำโทรทัศน์มือถือมาแนบหูอีกครั้ง

“แต่งครับ ที่เวดดิ้งฮอลล์ซอมีน วันเสาร์หน้า ป้ายสองโมง พอใจรึยังครับ”

ชายหนุ่มกดวางสายหลังจากบอกวันเวลาและสถานที่ตามที่ระบุในกระดาษโน้ตให้อีกฝ่ายได้รับรู้ ถึงจะไม่เห็นหน้า แต่ชายหนุ่มก็เดาออกว่าแม่ของเขาต้องฉีกยิ้มจนปากเกือบจะฉีกถึงหูอยู่แล้ว

แต่งงาน...

ถึงมันดูเหมือนว่าเขาจะออกไปกับความต้องการของยอนฮีโดยไม่รู้ตัว แต่เขาเองก็ลำบากใจที่จะต้องคอยฟังแม่เร่งเร้าเรื่องแต่งงานอีกต่อไปแล้วเช่นกัน ใช่แล้ว ถึงเวลาส่งการบ้านที่แสนน่าเบื่อนี้เสียที

‘ลียอนฮี มาแต่งงานกันเถอะ และหลังจากแต่งงาน เรามาแนบชิดกันอีกครั้งให้เต็มที่ไปเลย’

จีฮันจินตนาการถึงภาพตอนที่พบกับเธอเป็นครั้งที่สี่ ก่อนที่จะแค่นหัวเราะ

เช้าวันถัดมาหลังจากนัดดูตัว

พอลืมตาตื่นขึ้นมายอนฮีก็ต้องสะดุ้งพรวดด้วยความตกใจ เพราะแขนข้างหนึ่งของจีฮันที่กำลังโอบเอวของเธออยู่ สุดท้ายเธอก็มี

สัมผัสทางกายกับผู้ชายคนนั้นหรือ ถึงจะเมาเหล้าจนยืนไม่ไหว แต่หญิงสาวก็จำเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนได้อย่างครบถ้วนแม่นยำ

‘อืม แต่งงานก็ได้’

ยอนฮีนึกถึงตอนที่ชายหนุ่มต้อนเธอจนติดผนังทันทีที่เข้ามาในห้องภายในโมเตล เขาถอดเสื้อผ้าออกอย่างเร่งรีบ แล้วนำส่วนใหญ่โตกระแทกกระทั้นเข้ามาในตัวเธอ

ตอนนี้หญิงสาวนึกสงสัยว่าชายหนุ่มที่กำลังหลับสบายอยู่ข้างๆ เธอใช่คนเดียวกันกับเมื่อคืนหรือไม่

เมื่อคืนเธอไม่อาจต้านทานความรู้สึกในตอนที่เป็นชายอันแข็งแกร่งและใหญ่โตของเขาขยับอยู่ในร่างกายอย่างไม่หยุดหย่อน มีหน้าซ้ำเขายังยกขาข้างหนึ่งของเธอลุกขึ้นและขยับร่างกายเข้ามาจนหน้าใจ

ยอนฮีจ้องมองชายหนุ่มอีกครั้ง เขามีกล้ามเนื้อหน้าท้องที่เด่นชัด ด้วยความที่หญิงสาวเองก็ออกกำลังกายมาอย่างหนัก เธอจึงรู้ดีว่ากว่าจะได้กล้ามเนื้อขนาดนี้มันต้องใช้เวลามากขนาดไหน ในตอนที่ชวนเซและต้องยึดจับแขนเขาไว้เพื่อทรงตัวเธอยังรู้สึกตกใจกับท่อนแขนอันแข็งแกร่งของเขาอยู่เลย

แถมหน้าตาของจีฮันก็เข้าขั้นหล่อเหลา แต่เธอไม่ใช่คนที่จะตกหลุมรักใครจากรูปร่างหน้าตา

ยอนฮีมองชายหนุ่มที่หลับสบายพลางหุบยิ้มก่อนที่จะลงมาจากเตียง เสื้อผ้าของเธอและเขาถอดทิ้งระเกะระกะอยู่บนพื้น ในขณะที่สวมเสื้อผ้าหญิงสาวก็นึกบางอย่างขึ้นได้ ก่อนที่จะทอดสายตามองไปยังผนังสีขาว

‘จริงสิ เราจูบกันตรงนั้น’

หลังจากที่ชายหนุ่มจู่โจมเธออย่างหีนกระหาย เขาก็จูบเธออย่างอ่อนหวานเพื่อเป็นการส่งท้าย ริมฝีปากของเขาลากผ่านหน้าผาก แก้ม

ต้นคอ และริมฝีปากของเธอ เขายกมือขึ้นลูบหัวเธออย่างนุ่มนวลและ
บรรจงดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างบอบบาง ก่อนที่จะล้มตัวลงนอนอยู่ข้างๆ

‘ยังจำผมไม่ได้หรือครับ’

หญิงสาวไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงถามออกมาแบบนี้ แต่ก็ยอม
มีเช็ทซ์กับเขาอยู่ดี

พอได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของคนที่กำลังหลับสนิท
ยอนฮีก็เริ่มรู้สึกง่วงด้วยเช่นกัน อาจเป็นเพราะเธอและเขามีเช็ทซ์กัน
มาอย่างหนักหน่วง หรือไม่ก็ดื่มเหล้าหนักกว่าปกติจึงทำให้ร่างกายของเธอ
เฉื่อยช้าราวกับเรือแรงถูกดูดออกไปหมดตัว

จากนั้นหญิงสาวค่อยๆ เข้าสู่ห้องแห่งความฝัน

ชายหนุ่มตื่นขึ้นมาเพราะเสียงขยับตัวของยอนฮี ในระหว่างที่
เธอกำลังลึกลับกับคำถามของเธอที่ถามว่าเจ็บหรือเปล่า ชายหนุ่มก็ตื่น
ตัวขึ้นก่อนที่จะแยกขาเรียวของเธอออกจากกันเพื่อเช็ทซ์ด้วยตัวเอง

‘จะ...จะทำอะไรคะ’

‘อยู่เฉยๆ ครับ’

ชายหนุ่มก้มหน้าลงไปตรงหว่างขาของเธอก่อนที่จะใช้ลิ้นลิ้ม
เลียกลีบดอกไม้ที่กำลังเบ่งบาน

‘อีก’

พอกลิ้นเสียดร้องทั่วทั้งร่างของเธอก็สิ้นระริก ลิ้นร้อนที่ลิ้มเลีย
อยู่บริเวณกลีบดอกไม้ค่อยๆ แหวกเข้าไปยังถ้ำด้านในจนต้นขาของ
เธอสั่น สองมือของเขาจับขาทั้งสองข้างของเธอไว้แน่นจนขยับเขยื้อน
ไม่ได้ ทว่าริมฝีปากที่เคลื่อนไหวอยู่ตรงเนื้ออ่อนของเธอกลับนุ่มนวล

ชายหนุ่มลิ้มเลียช่องทางที่ฉีกขาดจากการกลืนกินก้อนเนื้อ
ใหญ่โตของเขาจนเปียกแฉะ ร่างกายของเธอก็สั่นสะท้านด้วยความ
เสียวซ่าจนถึงขีดสุด กลั่นเป็นหยาดน้ำใส

เขาหยุดการกระทำ ก่อนที่จะยกมือขึ้นเช็ดมุมปากพลางจ้อง

มองไปยังกลีบดอกไม้ที่เขาสัมผัสด้วยปากไปเมื่อครู่นี้ ชายหนุ่มเอ่ยถามหญิงสาว

‘ทำกันอีกรอบใหม่ครับ’

อา...

ยอนฮียกมือขึ้นปิดหน้าเมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมา แค่คิดหน้าของเธอก็ร้อนวูบขึ้นมาแล้ว ผู้ชายคนนั้นทำเรื่องน่าอายได้หน้าตาเฉยแบบนั้นเลยหรือ

ลีจีฮัน ตอนที่เจอกันครั้งแรก เขาดูไม่เป็นแบบนั้นเลย เขาเป็นผู้ชายที่มีสายตาเย็นชาห่างไกลจากคำว่าอบอุ่นมาก

ชายหนุ่มทำสีหน้าเย็นชาที่ดูเหมือนไม่สนใจเรื่องรักและดูไม่คิดที่จะมอบหัวใจให้แก่เธอเลย เพราะแบบนั้นเขาถึงดึงดูเธอได้ ทันทีที่เขาชวนย้ายร้านเพื่อไปดื่มเหล้า หญิงสาวก็รู้สึกวางใจอยู่ลึกๆ ถึงจะไม่ค่อยชอบท่าทางที่ไม่แยแสต่อเธอของเขา แต่หญิงสาวก็รู้สึกสบายใจถึงได้ตัดสินใจว่าจะแต่งงานกับเขา

เธอไม่ขัดขืนในตอนที่ชายหนุ่มส่งความเป็นชายเข้ามาและกระแทกกระทั้นอย่างหื่นกระหายหลังจากที่เข้ามาในโมเดลเมื่อคืนเลย ตอนนั้นหญิงสาวรู้สึกเหมือนในคอถูกแผดเผา ร้อนรุ่ม และสติยังครบถ้วนต่างจากร่างกายที่อ่อนเปลี้ยไปตามจังหวะของชายหนุ่ม ตอนนั้นเธออยากจะคว้าเขาเอาไว้และลืมเรื่องราวซับซ้อนในหัวออกไป

ลีจีฮัน

เพราะชื่อของเขานั่นหรือ หญิงสาวไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอถึงปล่อยตัวไปกับเขาอยู่เรื่อย หญิงสาวยังจำความรู้สึกตอนที่เขาดูดดื่มหยาดน้ำหวานจากกลีบดอกไม้ของเธอได้อย่างแม่นยำ

“ยอนฮี เกิดอะไรขึ้นหรือ ทำไมเมื่อวานถึงไม่กลับบ้านล่ะ หรือว่า...”

ป้าของเธอเอ่ยถามด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยาก

เห็นทันทีที่เห็นยอนฮีกกลับบ้านมาในตอนเช้า ป้าวิ่งมาหายอนฮีกทั้งที่อยู่
ในชุดนอน ผมเผ้าที่ถูกตัดตรงรังเหมือนกับไม่ได้หิวมานาน

“ป้าคิดถูกใช่ไหม ไซรีเปล่า”

ยอนฮีกที่ถูกรัวคำถามหยุดเดิน ก่อนที่จะหันไปหาป้า “ใช่ อย่าง
ที่ป้าคิดนั่นแหละ”

ยอนฮีกปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเองเพื่อให้ป้าของเธอเช็กดู เธอ
จ้องไซรีรอยแดงประปรายตั้งแต่ช่วงลำคอกลงไป ป้าของเธอทำสีหน้า
ตกใจเพราะไม่คิดว่ามันจะเยอะถึงขนาดนี้

หญิงสาวเองก็ตกใจเช่นกันในตอนที่ได้เห็นรอยแดงตามร่างกาย
หลังจากอาบน้ำและมาเย็นสองกระจก ผิวของเธอเต็มไปด้วยรอยแดง
จากการโลมเลียและดูดติ่ง ตั้งแต่ช่วงลำคอมาจนถึงสะดือ

“ยังไงชะ แบบนี้มันก็ไม่เร็วไปหน่อยหรือ”

หญิงสาวมองหน้าป้าที่กำลังกั้นยิ้ม ท่าทางดูต่างจากคำพูด
แสดงความเป็นห่วงเมื่อครู่อย่างชัดเจน ก่อนที่จะถอนหายใจออกมา
แล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ราวกับว่ายอมแพ้เสียแล้ว

“หนูจะแต่งงานวันเสาร์หน้า ที่เวดดิ้งฮอลล์ชอสมินตอนบ่ายสอง
โมง พอใจแล้วหรือยัง”

นี่เป็นการแต่งงานแบบสายฟ้าแลบ

การแต่งงานไม่ใช่เรื่องล้อเล่นก็จริง แต่เขาไม่คิดว่ามันจะ
กะทันหันไปพลันกันได้ขนาดนี้ เพราะตกลงแต่งงานอย่างกะทันหันจึง
ทำให้ครอบครัวของแต่ละฝ่ายต้องรีบนัดวันมาพบกันอย่างรวดเร็ว หลัง
จากผ่านไปได้ไม่นาน ก็ถึงวันแต่งงานระหว่างเขากับเธอ

จีฮันที่มาถึงเวดดิ้งฮอลล์ก่อนยื่นพียงผนังพลาซายกนาฬิกาข้อมือ
ขึ้นดู เหลือเวลาอีกสามสิบกว่านาที่ที่จะถึงบ่ายสองโมง ตอนนี้อยู่สถานที่
จัดงานแต่งของเขาและเธอตกแต่งขึ้นมาอย่างเสร็จสมบูรณ์โดยที่ไม่รู้

ว่าเตรียมการตั้งแต่เมื่อไร ตอนต้อนรับแขกครอบครัวของทางฝ่ายชาย และฝ่ายหญิงบอกว่าจะจัดการเอง เขาและเธอเลยไม่ต้องห่วงเรื่องนี้

เขารู้สึกแปลกๆ ในตอนที่สวมชุดทักซิโด้และติดดอกไม้ไว้ที่หน้าอก หันไปมองรอบๆ ก็สบตากับพิธีกรของงานที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งพูด ด้านหน้าเขา พิธีกรผู้นั้นค่อยๆ ลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่ลังเล ก่อนที่จะเดินเข้ามาทักทายจี๋ฮัน ป้าของยอนฮีบอกไว้ว่าไม่ต้องห่วงเรื่องพิธีกรของงาน เพราะฝ่ายเจ้าสาวรับหน้าที่ติดต่อให้แทน

“หน้าคู้่นๆ แะะ...”

ชายหนุ่มคู้่นกับรอยยิ้มใจดีของชายแก่ที่เส้นผมเป็นสีขาวเกือบหมด

“ยินดีด้วยนะ”

พิธีกรของงานยิ้มอย่างอ่อนโยนพลางตบ่าของจี๋ฮันก่อนที่จะหันหลังกลับโดยไม่สบตา จี๋ฮันรู้สึกค้างคาใจกับท่าทางไร้เรี่ยวแรงของชายผู้นั้นที่ถึงแม้จะเข้ามาพูดแสดงความยินดี แต่สายตาของชายผู้นั้นกลับดูเศร้าสร้อยแปลกๆ

บรรยากาศงานแต่งงานไม่ได้วุ่นวายอย่างที่คิด เขาเชิญแขกมาจำนวนหนึ่งเท่านั้น เผื่อว่าเจ้าสาวของเขาจะไม่ปรากฏตัวในงานอย่างไรละ เพราะเจ้าสาวของเขาชอบปรากฏตัวและหายตัวไปอยู่บ่อยๆ การคิดแบบนี้ถือว่าไม่ได้มากเกินไป

ถ้าวันนี้หญิงสาวไม่มาปรากฏตัวละ เขาไม่อยากจะคิดเลย

จี๋ฮันมองดูเวลาในนาฬิกาข้อมือ อีกห้านาทีก็จะต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้ว เขาระวนระวายเพราะยังไม่เห็นหญิงสาวเลย

‘คิดจะโกหกกันอีกหรือเปล่า’

ในตอนที่จี๋ฮันเดินออกไปด้านนอกด้วยอารมณ์โมโหเลือดขึ้นหน้า เขาก็เห็นยอนฮีกำลังจู๋มือใครบางคนเดินเข้ามาจากที่ไกลๆ หญิงสาวที่อยู่ในช่วงแต่งงานสีขาวบริสุทธิ์แหวกอก แขนกุด เผยต้นแขนอัน

เรียวยาว ผมสีดำขลับเกล้าขึ้นและปักด้วยมงกุฎเล็กๆ เธอกำลังยิ้มอย่างสดใส

ในตอนนั้นจีฮันหยุดหายใจไปชั่วขณะ

‘สวย’

เหมือนกับตอนที่เจอเธอเป็นครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน ถึงตอนนั้นเธอจะสวมเสื้อขนเป็ดและกางเกงสีดำ แต่ในร้านเหล่านั้นก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนสวยไปกว่าเธอแล้ว ไม่นาน เธอนี้ก็ไม่มีใครสวยไปกว่าเธอเหมือนกัน

หญิงสาวนั่งดื่มเหล้าอยู่คนเดียวในร้านเหล้าเช่นเดียวกันกับเขา แม้ร่างผอมบางที่มีความสูงเกิน 175 เซนติเมตรของเธอจะดึงดูดสายตา แต่ส่วนที่เขาคิดว่าสวยที่สุดบนใบหน้าก็คือดวงตา

หญิงสาวที่กำลังถือแก้วหันหน้ามามองเขา ครั้งแรกที่จีฮันได้สบตวงตากลมโตสีดำสนิทของเธอ เขาก็รู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ

“จีฮัน เจ้าสาวของแกนี่สวยมากเลยนะ ไม่เคยเห็นเจ้าสาวคนไหนสวยขนาดนี้มาก่อนเลย ว่าไหม”

จีฮันหัวเราะ เพราะที่แม่พูดมันเป็นเรื่องจริงสำหรับเขาอยู่แล้ว

แม่ของจีฮันผลัดจากลูกชาย เดินไปคว้ามือของยอนฮีที่กลางยิ้มแฉ่งด้วยความภูมิใจในตัวลูกสะใภ้ของตัวเองเป็นอย่างมาก ยอนฮีจึงตอบรับด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

จีฮันหันไปโค้งให้ป้าของยอนฮีที่ยืนอยู่ข้างๆ เพื่อเป็นการทักทายทันทีที่เห็นผู้เป็นป้าของยอนฮี จู่ๆ เขาก็นึกถึงวันที่นัดเจอกับเธอ

ป้าของยอนฮีโทร. มาหาเขาในวันถัดไปหลังจากที่เขานัดพบกับยอนฮีที่โรงงานร้างและปล้นจูบเธอไป

‘คุณลี้จีฮันไซ้ใหม่จะ ฉันท้าของยอนฮีนะจ๊ะ’

หลังจากนั้นไม่นานหญิงวัยกลางคนในเสื้อโค้ตสีบานเย็นและ

ทรงผมตัดหยิกก็มาหาเขาถึงโรงพัก เขาจึงเชิญเธอไปคุยที่ร้านกาแฟบริเวณนั้น ป้าของยอนฮีแนะนำตัวกับเขาไม่กี่คำก่อนที่จะเข้าเรื่อง ตามถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นระหว่างเขากับยอนฮีซึ่งเป็นจุดประสงค์ที่เธอมาในวันนี้

‘วันนี้นัดดูตัวกัน...ตกกกลางคืน...’

‘ผมจะรับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนั้นเองครับ’

จีฮันพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยความหนักแน่นและท่าทีสุภาพ ถึงอย่างไรเขาก็ตั้งใจจะแต่งงานกับเธออยู่แล้ว

‘เรื่องคืนนั้น...จริงหรือจ๊ะ’

‘ครับ’

‘คือว่า แผลที่ริมฝีปากของคุณ...ดูเหมือนคุณถูกยอนฮีต่อยมา ถ้ายอนฮีโมโห้ขึ้นมาละก็...ไม่รอดสักราย โหะๆ’

เสียงหัวเราะของเธอทำให้เขารู้สึกดีใจ ดูจากท่าทางของเธอแล้วเหตุการณ์แบบนี้คงไม่ได้เกิดขึ้นแค่ครั้งสองครั้งสินะ ‘ขอถามอะไรสักอย่างได้หรือเปล่าครับ’

‘ได้สิจ๊ะ จะถามมากกว่านั้นก็ได้อ’

‘ขออนุญาตถามนะครับ ว่าลียอนฮีทำงานอะไร’

ที่ผ่านมาแม่ไม่ได้บอกเขาเลยว่าหญิงสาวทำงานอะไรกันแน่ ทำไมแม่ของเขาถึงต้องมีท่าทางระอึกระอ่วนแบบนั้น ตอนนั้นเขาเริ่มอยากรู้ขึ้นมาจริงๆ แล้ว

‘มาถามอะไรเอาป่านี่ละจ๊ะ คิดแค่เรื่องแต่งงานเถอะจ๊ะ ยอนฮีสวยใช่ไหมล่ะ’

จู่ๆ หญิงวัยกลางคนก็ขยับมานั่งที่ปลายเก้าอี้ก่อนที่จะจับมือทั้งสองข้างของเขาไว้ หลังจากนั้นเธอก็ยื่นมือมาแตะแผลที่ริมฝีปากของเขา

‘โอ้ เป็นแผลใหญ่เลย ตอนนี่คงรู้ฤทธิ์ของยอนฮีแล้วละสิ คุณ

อาจจะขวยขึ้นมาก็ได้นะ ถ้าเกิดพูดอะไรไปแล้วไม่ทำตามที่พูดขึ้นมา’
‘หมายความว่ายังไงครับ’ เขารู้สึกเหมือนกำลังถูกข่มขู่แปลกๆ
‘แต่ดูเหมือนคุณน่าจะทำทุกขั้นตอนเลยนะเนี่ย’
‘ครับ’

จีฮันหน้าแดงกับคำพูดที่เขาเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ รอยยิ้มของหญิง
วัยกลางคนดูแฝงไปด้วยนัยบางอย่าง

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วหลังจากที่จีฮันได้พบกับคุณป้าของ
ยอนฮี จนกระทั่งถึงวันแต่งงานของทั้งสองคน มันเป็นการแต่งงานที่
คนรอบตัวของบ่าวสาวตื่นตื่นกันเป็นอย่างมากต่างจากเจ้าตัวที่ไม่ได้
รู้สึกอะไร

ตอนเตรียมงานแต่งงานก็เหมือนกัน แม่ของชายหนุ่มและผู้เป็นป้า
ของหญิงสาวนัดพบกันเพื่อเตรียมงานทุกอย่างเองโดยที่เขาและ
ยอนฮีไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรด้วย แม่ของเขาซื้ออะพาร์ตเมนต์เอาไว้
และทำกุญแจบ้านเพียงหนึ่งชุด รวมถึงซื้อข้าวของเครื่องใช้สำหรับหนึ่ง
สัปดาห์เตรียมไว้ให้ด้วย

เมื่อเห็นภาพลูกชายที่คนเป็นแม่อย่างเธอได้ทูปหลังอยู่ตลอดได้
แต่งงาน ความรู้สึกที่เธอแบกรับมาตลอดก็เบาลง อันที่จริงแล้วคน
กว้างขวางอย่างเธอย่อมอยากจัดงานแต่งงานให้ใหญ่โต เชิญบรรดา
ญาติพี่น้องและแขกเหรื่อจากหลากหลายสังคมมาร่วมงานด้วย เธอจึง
รู้สึกเสียต้ายิ่งที่ต้องมาจัดงานแต่งงานในสถานที่เล็กๆ ซึ่งजूผู้ร่วมงาน
ได้แค่ไม่กี่คน

ถึงอย่างนั้นสายตาที่แม่ของจีฮันมองไปที่ยอนฮีก็ยังคงถูกอก
ถูกใจอยู่เหมือนเดิม

“อ๊ย หนูสวยจริงๆ เลย” แม่ของชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงขึ้น
จมูกพลางจับมือของยอนฮีเอาไว้ ก่อนที่จะหันไปทักทายป้าของหญิง
สาวที่ยืนอยู่ข้างๆ

คนเป็นป่าสะกิดไหล่ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนวีลแชร์เบาๆ เขา คือพ่อของยอนฮี

พ่อของยอนฮียิ้มบางๆ ผงกศีรษะให้จีฮันอย่างไร้เรี่ยวแรง ใบหน้าซีดเซียวและดูไร้เรี่ยวแรงถึงขนาดแค่นั่งอยู่เฉยๆ บนวีลแชร์ยัง ลำบาก ส่วนยอนฮีนั้นจับมือพ่อของเธอพลางร้องไห้ไปด้วยจนจีฮัน ตกใจ

แต่เมื่อจีฮันเดินเข้าไปใกล้ เธอกลับหยุดร้องและทำหน้าที่เย็นชา ตามเดิม

“เข้าไปข้างในกันเถอะครับ” จีฮันยื่นมือไปหายอนฮี

ถึงเขาและเธอจะแต่งงานกันด้วยเงื่อนไข แต่ถึงอย่างไรเรื่องงาน แต่งในวันนั้นก็สำคัญเป็นอันดับแรก

และแล้วเสียงประกาศเริ่มงานแต่งงานก็ดังขึ้น

หลังเสร็จสิ้นพิธีแต่งงานทุกคนจะทำอะไรกันนะ

จีฮันได้แต่เกาหัวในระหว่างที่ถูกทิ้งให้อยู่กับเจ้าสาวของเขา สองต่อสองเพื่อรอขึ้นรถแต่งงาน สิ่งแรกที่เขานึกขึ้นได้นั้นก็คือการ ไปฮันนีมูน ทว่าแผนที่จะไปเที่ยวคงเป็นไปไม่ได้ เพราะหลังจากที่พบ กันแค่ครู่หนึ่งในตอนที่ผู้ใหญ่อายุทั้งสองฝ่ายนัดคุยกัน เธอก็ไม่ติดต่อมา หาเขาเลย

แต่ก่อนเขาไม่สนใจเวลาที่บรรดาเพื่อนซึ่งแต่งงานแล้วพา เจ้าสาวของตัวเองไปฮันนีมูนแล้วกลับมาเล่าเรื่องราวในคืนแรกของ พวกเขาว่าเป็นอย่างไรเลยสักนิด แต่ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ ตอนนั้นเขาคงตั้งใจฟังที่พวกนั้นเล่าไปแล้ว

‘เธอจะผิดหวังหรือเปล่านะ’

จู่ๆ เขาก็รู้สึกผิดขึ้นมา เขาได้ยินมาบ้างว่าการไปฮันนีมูนนั้นมีความหมายกับฝ่ายหญิงมาก รู้อย่างนี้เขาน่าจะจองสถานที่พักผ่อน

หย่อนใจดีๆ สักแห่ง ถึงแม้จะถูกหญิงสาวต่อว่าที่แอบทำตามอำเภอ-
ใจก็ตาม

“กลับบ้านกันเถอะค่ะ ฉันอยากเปลี่ยนชุดแล้ว” หญิงสาวที่เล็ก
ชายกระโปรงชุดฮันบกขึ้นมาถึงหัวเข่าเอ่ยขึ้น สีหน้าไร้อารมณ์ต่างจาก
ใบหน้ายิ้มแย้มตลอดพิธีแต่งงาน ห่างไกลจากสีหน้าของเจ้าสาวที่มี
ความสุข

‘ยังงั้นนี่ก็เป็นวันแต่งงานแท้ๆ ยิ้มให้กันหน่อยไม่ได้หรือไง’

ถึงเขาจะเป็นเจ้าบ่าวที่ไม่ถูกใจ แต่เธอก็เป็นคนทำให้เกิดการ
แต่งงานในครั้งนี่ขึ้นมาเองแท้ๆ แม้เขาตอบตกลงอย่างรวดเร็ว แต่คิด
ว่านั่นเป็นเพราะเขาชอบเธอหรือยัง

จีฮันกลืนคำพูดมากมายลงไปในคอ ก่อนที่จะก้าวขึ้นรถยนต์ที่
เต็มไปด้วยลูกโป่ง และสตาร์ตรถ แม่ของเขาบอกว่าได้ย้ายข้าวของ
ของเขาและเธอไปที่บ้านใหม่ที่ซื้อไว้ให้เรียบร้อยแล้ว จีฮันจึงขบระมุง
หน้าไปยังที่อยู่ตามที่แม่ของเขาบอกหลังจากได้รับกุญแจบ้านมา

อะพาร์ตเมนต์ดังกล่าวอยู่ใจกลางเมืองที่เต็มไปด้วยตึกสูง
ความจริงที่ว่าเขาอยู่กับยอนฮีได้ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนนั้นช่วยปลด
ประโลมความรู้สึกน้อยใจของเขาได้ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลหรือวิธีใด แต่
เขาก็ได้แต่งงานกับหญิงสาวแล้ว ตอนนี้เธอเป็นภรรยาของเขา และถ้า
เป็นไปได้เขาก็อยากจะได้หัวใจของเธอเช่นกัน

ทันทีที่เข้ามาในเขตอะพาร์ตเมนต์ ทัศนียภาพอันแสนสวยงาม
ก็ปรากฏแก่สายตา เขาถูกใจกับบรรดาต้นไม้ที่ตกแต่งไว้อย่างเรียบร้อย
สะอาดตาต่างๆ ที่ตอนนี้เป็นช่วงกลางฤดูหนาว ทว่าหญิงสาวดูไม่มีท่าที่
สนใจเลยสักนิด เธอหลับตาอยู่โดยที่เขาเดาไม่ออกว่ากำลังใช้ความ
คิด หรือหลับจริงๆ กันแน่ ชายหนุ่มตัดสินใจปลุกเธอทันทีที่มาถึง

“ถึงแล้วครับ”

จีฮันรีบลงจากรถก่อนที่จะเดินอ้อมไปยังฝั่งข้างคนขับเพื่อเปิด

ประตุรตและยื่นมือให้ยอนฮี หญิงสาวเล็กชายกระโปรงชุดฮันบกอัน
แสนทอระทอลงมาจากรถโดยที่ไม่ยอมจับมือเขา ชายหนุ่มไม่รู้จะเอา
มือไปไว้ที่ไหน เขาจึงยกขึ้นลูบหัวด้วยความเสียหน้า

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงหน้าบ้านและบรรยากาศอันน่าอึดอัดก็
ยังดำเนินต่อไป

“อะแฮ่ม” จีฮันกระแอมก่อนที่จะรีบเปิดประตูเข้าไปข้างในแล้ว
พบกับความอบอุ่นจากการเปิดเครื่องทำความอุ่นเอาไว้

หญิงสาวรีบตามเข้าไปด้านในเพราะรู้สึกหนาว

“นี่มัน”

หญิงสาวหน้าตึงในทันที

“ฮะ! ตะ...เต็ยวนะ” จีฮันเล็กเล็ก โบกหน้าขึ้นสีแดง สาเหตุมา
จากรูปถ่ายตัวเขาตอนอายุหนึ่งขวบที่กำลังยืนอยู่และไม่สวมกางเกง
จนเห็นหนอนน้อย มันเป็นรูปถ่ายที่แม่ถ่ายเอาไว้

‘เฮ้อ แม่ ทำแบบนี้ทำไมเนี่ย...’

จีฮันรีบเข้าไปขวางหญิงสาวไว้แล้วคว่ำกรอกรูปนั้นลง

“ปล่อยไว้เถอะคะ มันก็น่ารักดี” ยอนฮีที่กำลังเดินเข้ามาเผลอ
พูดกับเขาโดยไม่รู้ตัว เธอหัวเราะกับท่าทางลนลานของชายหนุ่มที่
พยายามคว่ำรูปถ่ายนั้นลง ซึ่งอาการเช่นนี้ดูไม่เหมาะกับตัวเขาเลย

ทันทีที่เห็นหญิงสาวหัวเราะอย่างสดใส จีฮันก็คลายความรู้สึก
เครียดเกร็งลงไปได้

“ถึงรู้ว่าไม่ควรถามตอนนี้ แต่ผมก็อยากรู้จริงๆ นะ”

การแต่งงานกันอย่างไม่คาดคิดและกะทันหันทำให้เขาไม่รู้อะไร
เกี่ยวกับตัวเธอเลยนอกจากชื่อ

“ไหนๆ เราก็แต่งงานกันแล้ว เราควรมาทำความรู้จักกันหน่อย
ดีไหม” จีฮันถอดเสื้อตัวนอกที่ทำให้เขาู้สึกอึดอัดออกก่อนเหยียดลง
บนโซฟา

“ฉันขอถอดชุดก่อนค่ะ”

“หืม อ้อ ได้สิ”

ยอนฮีเข้าไปในห้อง เปิดบานประตูตู้เสื้อผ้าหลังจากค่อยๆ ถอดชุดชั้นบนออกทีละชิ้น หญิงสาวไล่สายตามองเสื้อผ้าของเธอที่ป่าเถา มาใส่ตู้ไว้ให้ ก่อนที่จะเลือกเสื้อเชิ้ตสีขาวออกมา

หญิงสาวเดินติดกระดุมเสื้อครบทุกเม็ดแล้วเดินออกมาจากห้อง จีฮันรู้สึกช็อกกับภาพของหญิงสาวในเสื้อเชิ้ตสีขาวโดยที่ไม่สวมกางเกง

“ใส่แบบนี้อยู่ที่บ้านมันสบายนะค่ะ ทางนั้นก็ทำตัวตามสบายเถอะนะค่ะ” หญิงสาวมีท่าทางระแวงหลังจากรับรู้ถึงสายตาของเขา

“ทางนั้น? ดูๆ แล้วผมน่าจะอายุมากกว่าคุณนะ เรียกกันแบบนี้ได้รึไง”

“ไม่ได้จะเอาอายุมาชมกันใช่ไหมคะ ฉันรู้ค่ะ คุณเองก็ดูเหมือนอายุสี่สิบปีแล้วด้วย”

“สี่สิบปี? ผมนะเหรอ โห นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของผมเลยนะ ที่มีคนมาพูดแบบนี้ใส่”

“เราเป็นสามีภรรยากันนะค่ะ ถ้าจะชมเรื่องอายุกันตอนนี้ก็ยอมแพ้ซะเถอะค่ะ”

जूๆ ทิวทิวร่างของชายหนุ่มก็ร้อนรุ่มขึ้นมา ถึงแม้ไม่ใช่ความร้อนรุ่มจากความต้องการ แต่เขาก็รู้สึกเหมือนว่าตัวเองกลายเป็นกาต้มน้ำที่เดือดพล่านถึงขนาดที่ชายหนุ่มสงสัยว่าคืนนี้เป็นคืนที่ร้อนที่สุดในรอบปีทั้งๆ ที่อยู่ในฤดูหนาวหรือไม่ ตอนนี้เขารู้สึกว่าบ้านที่ควรจะอบอุ่นกลับร้อนขึ้นอย่างกะทันหัน

ยอนฮียังทำสีหน้าสบายๆ ต่างจากจีฮันที่ทำหน้าบูดบึ้ง ชายหนุ่มพับแขนเสื้อขึ้นมา และการสนทนาของทั้งสองก็ได้เริ่มต้นขึ้น

“ส่วนเรื่องเชิ้กซ์ มันจะไม่เกิดขึ้นถ้าฉันไม่ต้องการนะค่ะ อย่าเอาความต้องการของคุณคนเดียวมาบังคับฉันเด็ดขาด”

“แน่นอน”

“เอาแบบนี้ดีกว่า มีเช็ทซ์ตามความต้องการของแต่ละฝ่ายสลับกันไป เช่นครั้งนี้คุณอยากทำ ครั้งหน้าก็ต้องรอให้ถึงตาของฉันแบบนี้ ฉันเองก็ไม่อยากอยู่กับคุณโดยที่มีแค่คุณต้องการมันอยู่ฝ่ายเดียวหรอกค่ะ”

จีฮันมองหน้าหญิงสาวที่พูดเรื่องเช็ทซ์ออกมาได้อย่างหน้าตาเฉยด้วยความรู้สึกที่งงๆ เธอพูดถูกทุกอย่าง ยอมมีเช็ทซ์เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องการแบบแอฟๆ มันก็ไม่ได้ยากอะไร

“อืม เอาแบบนี้ก็ได้”

“เรื่องทำความสะอาด ทำอาหาร ซักผ้าก็สลับผลัดเวรกันทำนะคะ”

ชายหนุ่มเกิดความคิดอันไร้สาระ เขารู้สึกว่าการที่หญิงสาวพูดจาอย่างตรงไปตรงมานั้นทำให้เธอดูสวยยิ่งกว่าเก่า จีฮันได้แต่ก่นด่าตัวเองอยู่ในใจว่า ‘โง่บ้าเอ๊ย’

“ไม่ได้ ผมทำอะไรแบบนี้ไม่เป็นหรอก”

ขณะที่จินตนาการถึงภาพตัวเองสวมผ้ากันเปื้อนยืนอยู่ในห้องครัว ชายหนุ่มก็ส่ายหัวออกมาโดยอัตโนมัติ แบบนั้นมันไม่เหมาะกับเขาเลย

“แล้วจะให้ใครทำคะ”

แต่พอเห็นท่าทางของหญิงสาวที่จ้องมองเขา เธอคงไม่ยอมง่ายๆ แน่

“จู้งก็ได้...”

พอมาคิดๆ ดูแล้ว มีแค่ผู้หญิงเท่านั้นหรือที่ต้องเป็นฝ่ายทำงานบ้านจริงๆ แล้วเขาก็เคยเห็นผู้ชายสวมผ้ากันเปื้อนทำอาหารในที่ที่อยู่อบอวยๆ แถมยังมีคนเคยบอกว่ามันดูเช็ทซ์ๆ อีกทั้งร้านอาหารที่เขาเป็นลูกค้าประจำก็มีเจ้าของร้านเป็นผู้ชายอีกด้วย

ใช่แล้ว คนอย่างจี๊อั้นไม่มีทางหลุดไปจากคำว่า ‘เซ็กซี’ ได้
หรือก

หรือไม่ก็ถ้าถึงเวลาที่เขาต้องทำอาหารก็ไปกินข้าวนอกบ้านแทน
ก็ได้ เรื่องซักผ้าละ ปกติมันเป็นหน้าที่ของเครื่องซักผ้าทั้งหมดอยู่แล้ว
จะยากอะไร แล้วเรื่องทำความสะอาดละ ก็มีเครื่องดูดฝุ่นอยู่แล้วนี่

“โอเค”

ทันทีที่จี๊อั้นตอบตกลง หญิงสาวก็ยื่นกระดาษกับปากกาให้เขา
ทำทางของหญิงสาวที่ดูละเอียดรอบคอบกว่าที่คิดไว้ทำให้จี๊อั้นตั้งสติ
ได้หลังจากที่นั่งเหม่อเหมือนวิญญานหลุดออกจากร่างไป

หญิงสาวเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องทั้งสองคนคุยกันเมื่อ
ครู่นี้ลงไปกระดาษอย่างละเอียดถี่ถ้วนและไม่ลืมที่จะเซ็นชื่อกำกับ
ในตอนท้าย เธอยื่นกระดาษมา ดูท่าคงต้องการให้เขาเซ็นชื่อด้วย

‘เฮอะ ทำไมถึงไม่เชื่อใจกันบ้าง’

ถึงจี๊อั้นอยากจะพูดอะไรหลายอย่างแต่เขาก็อดทนไว้ เพราะถึง
อย่างไรวันนี้ก็เป็นวันแต่งงานของพวกเขา หลังตัวดลายนั่นแบบเท่าๆ
เขาก็ส่งกระดาษคืนให้หญิงสาว

การมาอยู่บ้านเดียวกันระหว่างคนที่ต่างกันมากๆ อย่างทั้งสอง
คนนั้นมันยุ่งยากกว่าที่คิด ถ้าอยู่คนเดียวเขาคงหาอะไรกินง่ายๆ ไป
แล้ว แต่ตอนนี้กระทั่งเรื่องทำความสะอาด เขาก็จำเป็นต้องทำมันทันที
ห้ามผัดวันประกันพรุ่ง

ถึงจะรู้สึกเศร้าใจกับความจริงที่ว่า การแต่งงานทำให้คนเราสูญเสีย
อิสระไปในคราวเดียวกัน แต่เสียอย่างก็ยอมต้องได้อย่างคืนมาอยู่ดี
เขาได้ยอนฮีมาหลังจากสูญเสียอิสระไป จี๊อั้นคิดว่ามันเป็นเพราะสาว
สวยตรงหน้านี้เลยทำให้เขารู้สึกว่ามันเป็นการเสียสละที่คุ้มค่าอยู่พอ
สมควร

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหม” จี๊อั้นทิ้งร่างพิงโซฟาราวกับเด็กที่เพิ่ง

ทำการบ้านกองโตเสร็จ เขายกแขนทั้งสองข้างวางบนพนักพิงโซฟา พลางจ้องมองไปที่ยอนฮี

“เฮ้! งั้นตอนนี้เราจะทำอะไรกันดี วันนี้เข้าหอวันแรกจะปล่อยให้มันผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้หรอกนะ”

เขาขอเป็นฝ่ายเริ่มก่อนก็แล้วกัน หากเขาแต่ถามว่าใครจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อนมันก็ไม่มีความหมายอยู่แล้ว เพราะถึงอย่างไรมันก็จะจบลงที่เช็กส์อยู่ดี จีฮันยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

“บ้าตื้นหาจริงๆ”

“หา”

บ้าตื้นหาเนียนะ พุดอะไรของเธอ

หญิงสาวเดินเข้ามาใกล้จีฮัน ก่อนที่จะค่อยๆ ไล่สายตาไปยังช่วงล่างของเขา เมื่อก้มมองตามสายตาของหญิงสาวเขาก็ได้เห็นว่าความเป็นชายของตัวเองกำลังชูชันขึ้นมาอย่างเต็มที่

“เดี๋ยวนะ ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย!”

ชายหนุ่มทำตัวไม่ถูกที่ส่วนนั้นกำลังชูชันด้วยแรงอารมณ์จนแทบทะลุชุดเข้าพิธีภายในไม่กี่วินาที เขาอุทานขึ้นมาด้วยความตกใจ แล้วลุกขึ้นจากโซฟา ทว่ายอนฮีกลับผลักเขาลงไปในนั่งอีกครั้ง

“คุณเป็นคนร้องขอก่อนนะคะ”

หญิงสาวถอดกางเกงของเขาออกพลางนั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า เธอแหวกต้นขาของชายหนุ่มให้แยกออกจากกันก่อนที่จะขยับเข้าไปตรงกลางระหว่างขาทั้งสองข้าง

“ขึ้นมา ทำกันทำไมไม่ได้หรอกนะ”

ทันทีที่เขาจับต้นแขนของยอนฮีเพื่อดึงให้ลุกขึ้น หญิงสาวก็เอื้อมมือขึ้นมาจับส่วนกลางลำตัวของเขา และใช้ปากครอบครองมันโดยไม่ลังเล

“ทำอะไรนะ!”

จีฮันตกใจและพยายามดันเธอออกไป แต่หญิงสาวกลับใช้ปาก
ครอบครองส่วนนั้นของเขาเข้าไปจนมิด

“อีก” จีฮันกำมือแน่นด้วยความตกใจที่หญิงสาวครอบครองส่วน
นั้นของเขาจนเต็มปากและไล้ขึ้นไปกับมัน

“อา...ค่อยๆ อา ได้โปรด...อีก”

ชายหนุ่มขยับตัวไม่ได้ ตัวสั่นทั้งที่ขาข้างอ้ากว้างอยู่ ความเป็น
ชายที่กำลังคึกด้วยแรงอารมณ์กระตุกอยู่ในปากของหญิงสาวที่ใช้ลิ้น
เน้นย้ำตรงส่วนปลาย ก่อนที่จะออกแรงดูดรัดมันอย่างรุนแรง

ชายหนุ่มอยากจะสวนสะโพกจากการถูกกระตุ้นอันแสนหนัก
หน่วง แต่เขาก็ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะจีฮันไม่ใช่คนที่จะขาดสติเพียง
แค่ถูกกระตุ้นแบบนี้ การมีเซ็กซ์กับเธอมันปลุกความรู้สึกอยากเอาชนะ
ได้อย่างประหลาด ยอนฮีก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

“ยะ...หยุด ให้ตายเถอะ อา”

ทุกครั้งที่จีฮันเผลอขยับเอวเพราะความเสียวซ่าจนหลุดส่ง
เสียงครางออกมาไม่หยุด หญิงสาวก็ใช้ฟันครูดส่วนนั้นของเขาอย่าง
ไร้ความปราณี

“อ่า!”

จีฮันส่งเสียงครางเป็นครั้งสุดท้าย สองมือของเขาที่เคยพาดอยู่
บนพนักโซฟาเอนมาจับไหล่ของหญิงสาวตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาารู้สึกอับยศแบบนี้ ชายหนุ่มตกอยู่ใน
สภาพที่ขยับตัวไปไหนไม่ได้ ได้แต่นั่งตัวสั่นงنگและครวญครางเพียง
แค่ถูกผู้หญิงใช้ปากให้ แทนที่จะตกอยู่ในสภาพแบบนั้นจากการถูก
ทรมานให้สารภาพหลังถูกจับได้ว่าไปเป็นสายลับกอบกู้ชาติอย่างชาย
ชาติรี

“อา นี่...พอได้แล้ว อีก!”

ถึงจีฮันจะส่งเสียงร้อง แต่หญิงสาวก็ยังไม่ยอมปล่อยความเป็น

ชายของเขาที่แทบจะละลายอยู่ในปากด้วยความร้อนรุ่มจากการถูกดูดดึงอย่างรุนแรง สะโพกของเขายกขึ้นด้วยความรู้สึกอยากจะปลดปล่อย

แบบนี้มันบ้าไปแล้ว เขาสงสัยว่าทำไมจู่ๆ หญิงสาวถึงมาคุกเขา อยู่ตรงหน้าได้อย่างง่ายดาย แถมยังยื่นมือมาจับส่วนนั้นของเขาโดยไม่ลังเลก่อนที่จะใช้ปากให้ แต่ถึงจะประหลาดใจ จีฮันก็ชอบที่ยอนฮีไม่ได้แก้งทำตัวเรียบร้อยเหมือนทุกที จะมีผู้ชายคนไหนปฏิเสธสาวสวยที่ยอมคุกเขาอยู่ตรงหว่างขาของผู้ชายและก้มลงใช้ปากให้แบบนี้ได้ล่ะ

“อ้าก!” จีฮันส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บ ชายหนุ่มเผลอขยับสะโพกในระหว่างที่จมอยู่กับความคิดจนหญิงสาวใช้ฟันครูดส่วนนั้นของเขาอีกครั้งเพื่อเป็นการเตือน

“อ้อ...อา”

จีฮันสั่นไปทั้งตัว นี่คือนาทีที่สุดของวิธีทรมานคน ถึงเขาจะไม่รู้ว่ามันเป็นยังไงเพราะไม่เคยถูกทรมานเลยสักครั้งก็จริง แต่ความรู้สึกของคนที่กำลังจะถูกตอนเป็นชั้นที่มันจะเป็นแบบนี้หรือเปล่านะ

หญิงสาวดูดกลืนความเป็นชายของเขาเข้าไปในปากอีกครั้ง จีฮันส่ายหน้าตัวสั่น

“ขอร้องละ...อา ได้โปรด”

อารมณ์ของเขาใกล้จะถึงขีดสุดแล้ว ส่วนที่พองโตด้วยแรงอารมณ์จนเจียนหลังหยาดน้ำแห่งอารมณ์ เขากำลังจะถึงจุดสุดยอด

‘5 4 3...’

จีฮันนับถอยหลังในใจ ใกล้ถึงเวลาที่เขาจะได้หลุดพ้นจากความเสียวซ่าที่ทำให้ทรมานไปทั้งร่างกาย

‘2’

ชายหนุ่มรอที่จะนับถึงเลข 1 ทว่าจู่ๆ หญิงสาวก็ปล่อยความ

เป็นชายของเขา ท่อนเนื้อที่กำลังจะระเบิดขึ้นสีแดงกำและขยายใหญ่จนถึงขีดสุด ความเป็นชายที่ชุ่มไปด้วยน้ำลายเป็นสิ่งแสดงถึงระดับความรุนแรงของการทรมานได้อย่างชัดเจน

“ทำต่อสิ”

“ไม่ค่ะ”

“นี่! เธอ!”

ยอนฮียันตัวขึ้นเพื่อเป็นการบอกกลายๆ ว่าเธอจะหยุดแค่เท่านี้ที่เหลือให้เขาจัดการเอาเอง

“ทำให้ผู้ชายคลังได้เก่งจริงๆ”

ตอนนี้เขาต้องจัดการกับความรู้สึกอึดอัด ก่อนจะไปต่อว่าหญิงสาวที่เดินเข้าห้องไป ชายหนุ่มใช้มือกอบกุ่มความเป็นชายของตัวเองแล้วเริ่มขยับมืออย่างรวดเร็ว

“อา...” เขาเอนตัวพิงโซฟาพลาจเงยหน้าขึ้น ความรู้สึกเสียวซ่ายังดำเนินต่อไปและลมหายใจอันหอบถี่ก็ไม่มีทางสงบลงได้ง่ายๆ “บ้าเอ๊ย”

ตกหลุมพรางเจ้าสาวตัวเองจนดินไม่หลุดตั้งแต่วันแรกเลยเนี่ย นะ ศักดิ์ศรีของสี่สี่ฮันถูกทำลายไปหมดแล้ว